

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 'Οδός Προαστείου, αρ. 10

Αι συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις 'Αθήνας διά γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ: ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικόν μυθιστόρημα, (μετά εικόνων), κατά μετάφρασιν Χαρ. Ανρίνον. — Βσεβολόδ Κρεστόβοσκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις 'Αρ. Γ. Κωροστειρίδου. — Χ. Χρηστοβασίλη: ΕΒΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ, δικαστικόν ανέκδοτον του 'Αλη-Πασσά.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

'Εν 'Αθήναις φρ. 8, ταίς επαρχίαις 8,50
έν τῷ έξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΣΥΣΤΑΘΕΝ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΩΝ

«ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

'Εκκυβεύσεις 1ης 'Ιανουαρίου

1890

Γενομένης ἐκκυβεύσεως ἐνώπιον τριμελοῦς ἐπιτροπῆς, συγχειμένης ἐκ τῶν κ. κ. Χαραλάμπους 'Ανρίνου, Γρηγορίου Ξενοπούλου καὶ 'Ιωάννου Τσακασιάνου, συμπαραισταμένων δὲ καὶ τινῶν τῶν ἐν 'Αθήναις συνδρομητῶν, ἐξήχθησαν οἱ ἐξῆς κατὰ σειρὰν ἀριθμοί:

- Αριθ. 122 τῷ κυρίῳ Πέτρῳ 'Ελευθερίῳ ('Αθήνας)
- » 39 » » Μ. 'Αναστασιάδῃ (Ναύπλιον)
- » 355 » » Γρηγ. Φουρτούνα (Καλάμας)
- » 170 τῇ κυρίᾳ Πολυξένη Στεργίου (Κάϊρον)
- » 218 τῇ δεσπ. Θεαίᾳ Σ. Παρπαρίᾳ ('Αθήνας)
- » 318 τῷ κυρίῳ Νικολ. Στραβοπόδῃ (Ζάκυνθος)

Παρακαλοῦνται οἱ κερδήσαντες, εἴτε οἱ ἴδιοι εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νὰ παραλάβωσιν ἐκ τοῦ ἡμετέρου Γραφείου τὰ κερδηθέντα βιβλία.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ι

'Ο Πλεμόν ἠγρύπνησε παρὰ τὸ σῶμα τοῦ ἀρχηγοῦ του.

'Ητο παγερὰ καὶ πένθιμος ἡ τιμητικὴ

ἐκείνη φρούρησις, ἡ εὐλαβῶς διατηρουμένη ὑπὸ τοῦ ἠρωϊκοῦ πληρώματος παρὰ τὸν νεκρὸν τοῦ μεγάλου ἀνδρός. Πρὶν δὲ τὸ βαρὺ ἐκ ξύλου δρυὸς φέρετρον, ὅπερ ἔμελλε νὰ τὸν ἐμπερικλείσῃ, ἀποκρῦψῃ ἀπὸ τὰ ὄμματά των διὰ παντός τὴν μορφήν τοῦ ἀρχηγοῦ των, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὁποίου ὑπηρετοῦντες ἠτύχησαν νὰ κάμωσιν ὥστε νὰ σκιρτήσῃ ἐξ ὑπερηφανείας ἡ ψυχὴ τῆς Γαλλίας, οἱ σιδηροὶ ἐκείνοι ἄνδρες προσῆλθον ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον καὶ ἐθρήνησαν ὡς παιδία παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης τοῦ ἐρήμου πλέον θαλάμου.

'Ο Φριδερίκος ἔμεινεν ἐκεῖ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς.

'Ενόνησε τότε τοὺς πλήρεις ἐγκαρτερήσεως ἀλλὰ θλιβεροὺς λόγους, οὓς ὁ ναύαρχος εἶχεν ἀποτείνει αὐτῷ ὅτε τὸν συνελυπεῖτο διὰ τὸν θάνατον τῆς κυρίας Πλεμόν. Ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν περιστοιχιζουσῶν τὸ σῶμα νεκρωσίων δάδων ὁ ὑποπλοίαρχος ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ καὶ ἀναίμου προσώπου του, ἐπὶ τῶν ρυτίδων τοῦ μετώπου, ἐν τῇ πικρίᾳ τῇ διαγραφομένη εἰς τὰς γωνίας τῶν χειλέων τὸ μακρὸν ἔργον τῆς θλίψεως, ἣτις ὑπεβοήθησε τὴν νόσον εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ εὐρώστου αὐτοῦ ὀργανισμοῦ. Διέγνωσεν ἐν αὐτῷ ταυτοχρόνως τὴν γαλήνιον διαμαρτυρίαν βίου ἀκηλιδιώτου στεφθέντος κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἡμέρας ὑπὸ ἀφθίτου δόξης, κατὰ τῆς ἀδικίας καὶ τῆς εἰρωνείας τῆς τύχης, κατ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ θανάτου, ὅστις ἐνωρὶς ἐπερχόμενος ἠμπόδιζε τὴν δημόσιον ἔκκρηξιν τῆς ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης. Εἰδὸς τι διαλόγου συνήθη μετὰ τὸ ἐπιζῶντος ἐκ τῶν εὐγενῶν ἀγῶνων νέου καὶ τοῦ ἐνδόξου νεκροῦ, ὅστις δὲν ἔμελλε πλέον νὰ ἐπανίδῃ τὸ πάτριον ἔδαφος.

— Ναύαρχε, ἔλεγεν αὐτῷ ὁ Πλεμόν, δὲν ὑπῆρξες μόνον ὁ ἀπαράμιλλος ναυτικός, ἡ ἀπροσδόκητος παρηγορία τῶν ἐθνικῶν μας συμφορῶν. Ἐπειδὴ μόνος ὁ Θεὸς ἠδύνατο νὰ σὲ ἀνταμείψῃ δεόντως, ἀφῆρεσεν ἐπίτηδες τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀπὸ

τὴν ἀχάριστον πατρίδα, ἧς ἀνύψωσες τὸ γόητρον, τιμήσας ἐπὶ τοσοῦτον τὴν σημαίαν της. Ἴσως δυσανασχέτησες τὴν τελευταίαν στιγμὴν κατὰ τῆς ἀνεκκλήτου ἀποφάσεως, ἣτις σ' ἐπληττε κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ θριάμβου σου; Ἄλλὰ τί θὰ ἦσαν κατὰ τὴν ὄραν ταύτην αἱ ἀσθενεῖς ἐνδείξεις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μας ἀπέναντι τῆς ἀθανάτου στεφάνης, ἣν σοὶ χορηγεῖ ὁ Παντοδύναμος; Ἡμεῖς πρέπει νὰ θρηνώμεν, νὰ θρηνώμεν ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ τὴν Γαλλίαν.

'Αφῆθη οὕτως εἰς τὴν ἔκχυσιν τῷ ἐνθουσιασμοῦ του. Κόσμος ὀλόκληρος ἰδεῶν ἀνεκκαῖο ἐντὸς τοῦ πνεύματός του. Τί ἦτο λοιπὸν ἡ δόξα, τὸ πρᾶγμα αὐτὸ τὸ φθαρτὸν καὶ ἐφήμερον, ὅπερ τόσοι ὀλίγοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων γινώσκουσιν; Ὁ ἐνώπιόν του νεκρὸς ὑπῆρξε μέγας, κατὰ τὴν εὐρυτάτην σημασίαν τοῦ ἐπιθέτου. Ζῶν κατὰ τὸν διεφθαρμένον αὐτὸν αἰῶνα τῶν εὐτελῶν συναγωνισμῶν καὶ τῶν ποταπῶν ζηλοτυπιῶν κατεπάτησεν ὑπὸ τοὺς πόδας του τὴν εὐνοίαν τοῦ πλήθους, τὰ εὐκολα καὶ ὀλέθρια μέσα δι' ὧν τόσοι μετρίως ἀξίας ἄνδρες ἀποκτῶσι τὴν δημοτικότητα. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἔβλεπε πάντοτε τὸ ἀντικείμενον, πρὸς τὸ ὁποῖον ἀποβλέπουσιν αἱ ἀληθεῖς εὐγενεῖς ψυχαί, τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος ἀνευ σκοποῦ τινος ἄλλου.

'Ο βίος του ὑπῆρξεν ἐπὶ μακρὸν ἀσημος, διότι ἐδέησε ν' ἀναμείνῃ τὴν εὐκαιρίαν ὅπως ἐπίδειξῃ τὴν μεγαλοφυίαν του. Εἶχεν ἐγκαρτερήσει εὐγενῶς. Ὄριμος διὰ τὴν θυσίαν εὐρέθη. Ὄριμος καὶ διὰ τὴν ἀποθέωσιν. Ὅπως τὸν διακρίνῃ δὲ ἐκ τῶσων ἄλλων συγχρόνων του, οὓς ἀφῆκε ζῶντας διὰ νὰ δυνηθῶσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι κάλλιον νὰ ἐπιδιώξωσιν τὴν ὑπεροχὴν των, ἡ θεία δικαιοσύνη ἀπέθετο τὸν φοίνικα τῆς δόξης μόνον ἐπὶ τοῦ φερέτρου του.

Περίεργος σύμπτωσις ὀνομάτων! Τὸ πλοῖον τὸ κομίζον τὸ σκῆνος αὐτοῦ εἰς τὴν πατρίδα ἔφερε τὸ ὄνομα ἐνὸς ἥρωος τοῦ παρελθόντος, τοῦ μόνου ἴσως μεθ' οὗ ἠδύνατο νὰ παραβληθῇ ὁ ἥρωος τοῦ πα-

ρόντος. Ὁ Βαριάροδος ἔφερε τὸν Κουρμπέ νεκρόν. Ἡ σκιά τοῦ ἀρόβου καὶ ἀνεπιλήπτου ἱππότη· ἦλθεν ἄρα γε εἰς προὔπαντησιν τοῦ ἐφαμίλλου του; Ἀμφότεροι οἱ μαχηταὶ τοῦ Βιαγράσου καὶ τοῦ Μά-Κούγκ εἶχον πέσει βλέποντες κατὰ μέτωπον τὸν ἐχθρόν.

Ὁ Πλεμόν ἴστατο ρεμβῶς βλέπων τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκεῖνα τῆς μορφῆς, ἅτινα εἶχε σεβασθῆ καὶ αὐτὴ ἡ ἀποσύνθεσις. Ἀνελογίζετο τὴν θριαμβευτικὴν ἐπάνοδον, ἣτις ἔμελλε νῦν νὰ εἶνε κηδεῖα. Ὁ νεκρὸς ἀνῆκε πλέον εἰς τὴν ἱστορίαν. Ἀπέθνησκε πρὶν ἢ συκοφαντία διαβρώσῃ μετὰ τὸ δηλητηριόν της τὴν φήμην του.

Τί ἀπώλεσεν ἐν αὐτῷ ἡ Γαλλία, τὸ προησθάνετο ἴσως ἡ καρδία τῶν Γάλλων καὶ ἐθρήνει, ἀλλὰ μόνον τὸ μέλλον ἔμελλε νὰ ἀποδείξῃ. Ἐξεστάζων τὸ σταδίον τοῦ ἀνεύρισκε τὸν Κουρμπέ κεκτημένον ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα τῶν ἀνδρῶν, ὅσοι ἐπιβάλλονται εἰς τὸν θαυμασμόν τῶν αἰῶνων. Οὐδὲν ἔλειπεν ἐξ αὐτοῦ, οὔτε ἡ εὐθύτης τῆς καρδίας, οὔτε ἡ ὀρθότης τῆς κρίσεως.

Ὅτε ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τῆς ἐπιθανατίου στρωμνῆς, τὸ βλέμμα, ὅπερ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ σεβαστοῦ νεκροῦ, ἦτο τὸ τελευταῖον. Δὲν ἔμελλε πλέον νὰ τὸν ἐπανίδῃ. Τὸ λείψανον ἀνεπαύετο ἐντὸς τοῦ φερέτρου ὑπὸ σκηνῆν ἰδρυθεῖσαν ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου καταστρώματος τοῦ Βαριάροδος, ὅπου θὰ ἔμενε προσωρινῶς, ἕως ὅτου ἤθελεν ἀποτεθῆ εἰς τὴν πάτριον γῆν.

Καὶ τότε, τότε μόνον ὁ Πλεμόν ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Γαλλίαν. Ἐπὶ δεκαπέντε ἡδὴ μῆνας ἀπουσίαζεν ἐκ τῆς πατρίδος του. Τὸ μέγα πολεμικὸν πλοῖον ἤρχισε τὸν πένθιμον πλοῦν τοῦ χαιρετιζόμενον κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του δι' εἰκοσιμῆς βολῆς τηλεβόλου παρὰ τῶν λοιπῶν πλοίων.

Ἀρῆκε τὴν ἀκτὴν ἐκεῖνην τῶν Πεσκαδορῶν, τὴν δοξασθεῖσαν διὰ τῆς τελευταίας νίκης τοῦ μεταστάντος, καὶ προὔχωρησε πλέον μετὰ τὴν σημαίαν μεσίστιον καὶ τὰς κεραίας διεσταυρωμένας. Πανταχοῦ κατὰ τὴν διάβασίν του αἱ διαδηλώσεις τοῦ σεβασμοῦ προσετέθησαν εἰς τὰς διαδηλώσεις τῆς λύπης.

Ἐν Κεϋλάνῃ ἡ ἀγγλικὴ φρουρὰ προσελθοῦσα ἐχαιρέτισε τὸ σῶμα. Εἰς τὴν διάρῃα τοῦ Σουέζ αἱ ἐνδείξεις τοῦ πένθους ἦσαν φανεραὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν. Τέλος, ὑπὸ τὸν ἥλιον τοῦ Σεπτεμβρίου, ὁ Βαριάροδος ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀκτὴν ἐκεῖνην τῆς Προβηγκίας, ἐξ ἧς ὁ Πλεμόν εἶχεν ἀπέλθει περίλυπος ἕως θανάτου, μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς καθύγρους ἐκ τῶν δακρῶν.

Ἀπὸ τῶν Ἀλικῶν τῶν Ἱερῶν μέχρι Παρισίων διήλθον διὰ μέσου πληθυσμῶν βαθύτατα πενθούτων. Ὁ Πλεμόν ἀπέτελεσε μέρος τῆς τιμητικῆς φρουρᾶς, ἣτις ἐφύλαττε τὸ σῶμα τοῦ ἐνδόξου ἀρχηγοῦ του ἐντὸς τῶν Ἀπομάχων καὶ κατόπιν ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ Ἀγίου Βουλφράν. Μολονότι εὐρίσκετο τόσον πλησίον τῆς Βρετανίας, δὲν ἠδυνήθη ἐν τούτοις νὰ

μεταβῆ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ τάφου τῆς μητρὸς του. Ἐδέησε πρῶτον νὰ μεταβῆ εἰς τὸ κοιμητήριον τῆς Ἀμπεβίλης ὅπου, ὑπὸ τὰς λαμπρὰς ἀκτῖνας τοῦ δύνοντος ἡλίου καὶ τοὺς ἤχους τῶν στρατιωτικῶν μουσικῶν, ἠνοιχθῆ τάφος ὅπως δεχθῆ τὸ σῶμα τοῦ Ἀδόλφου Κουρμπέ ἐν τῇ πατρίᾳ γῆ.

Ἀφοῦ ἔληξαν τὰ τοῦ ἐνταφιασμοῦ, ὁ ὑποπλοίαρχος ἀνέκτησε τὴν ἐλευθερίαν του.

Ἡθέλησε τότε νὰ μεταβῆ εἰς Μορβυχάν, ἀλλὰ μία διαταγὴ τοῦ ὑπουργείου τὸν ἐκράτησεν εἰς Παρισίους.

Ἡθέλε νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ τὸν προβιβασιμὸν αὐτοῦ καὶ τὸν βαθμὸν πλοίαρχου φρεγάτας.

Ἦτο μόλις τριακοντούτης.

Ἄλλοτε ἡ τοιαύτη εἰδήσις θὰ τὸν ἐπλήρου χαρᾶς. Ποῖαν ἀμοιβὴν καλλιτέραν θὰ ἐπόθει πᾶς ἄνθρωπος, κεκτημένος εὐγενῆ καρδίαν, εἰμὴ ταύτην, ἣτις ἀνυψοῦσα τὸν βαθμὸν τοῦ καθίστα ἐνταυτῷ σπουδαιότερον τὸ μέρος αὐτοῦ τῆς ἐνεργείας; Ἀλλὰ νῦν ὁ Πλεμόν ἦτο μόνος. Εἶχεν ἀπολέσει τὰ πάντα, κατὰ τὴν πρόρρησιν δὲ τῆς ἀθιγαίνιδος, ἐνόσφ ἡ μήτηρ του ἔζη, αὐτὸς ὑπέφερεν ἕνεκα ἄλλης τιμῆς γυναικός. Ἡ μήτηρ του δὲν ὑπῆρχεν πλέον. Εἶχε κοιμηθῆ, ἀφοῦ ἐθρήνησεν, ὡς χριστιανὴ εὐσεβῆς καὶ ὑποταξαμένη, συνιστάσα τὸν υἱὸν της εἰς τὸν Θεόν, ὅστις ἠρνεῖτο αὐτῇ τὴν ὑστάτην παρηγορίαν νὰ τὸν ἀσπασθῆ πρὶν ἀποθάνῃ. Ἡ δὲ Λευκὴ!...

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ Φριδερίκος δὲν ἀπήντησεν.

Ἡ Λευκὴ; Ποῦ ἦτο; Ἐκεῖ κάτω βεβαίως, παρὰ τὴν εὐδαίμονα ἀκτὴν, τὴν ἀκτὴν τῶν φαιδρῶν ὕμεναίων, ἐνθα θάλλει ἡ πορτοκαλλέα, ἐνθα τὰ ρόδα στολίζουσι τὰς ἀτραπούς, τὴν ἀκτὴν, ἣν καλῶς ἐγίνωσκεν αὐτὸς ὁ ἀπελπις. Ὡ! πόσον φρικτὸς ἐφιάλτης εἶνε ἐνίοτε ἡ ὄπτασις τῆς εὐδαίμονίας τοῦ ἄλλου. Ἐνόμιζεν ὅτι παρευρίσκετο μακρόθεν εἰς τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ ζεύγους τῶν ἐραστῶν.

Ἡ πεῖρά του δὲν ἐγίνωσκεν ἀκόμη τὴν πικρίαν τῆς ἐπαύριον τῶν ἀνευ ἔρωτος συνωμολογουμένων συνοικεσίων, τὴν προὔσσαν χαύνωσιν ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ καὶ ἐστία, τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ συζύγου, τὰς πρῶτας τῆς γυναικὸς θλίψεις, τὰς παρακολουθουμένας ὑπὸ τῆς ἀδιαφορίας. Δι' αὐτόν, τὸν ἀπαξ μόνον ἀγαπήσαντα καὶ μὴ παύσαντα ἔκτοτε ν' ἀγαπᾶ, ὁ γάμος ἦτο σκηνὴ ἰδρυθεῖσα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς αἰωνίου μνηστείας. Ἡ Λευκὴ! ἐνεφανίζετο αὐτῷ ὠραιοτέρα, χαριεσττέρα, ἔτι ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Λεοπόλδου Γκιδάλ, ὃν αὐτὸς τόσον ἀπεστρέφετο. Καὶ πῶς ἄλλως ἠδύνατο νὰ φαντασθῆ τὸ ἀξιολάτρευτον πλάσμα, ὅπερ εἶχε διίδει πρὸς στιγμὴν ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι τῆς σφριγώσης νεότητός της ἐν τῷ μέσῳ τῶν κολακειῶν καὶ τῶν θωπειῶν;

Ἐν τούτοις ὁ ἀξιωματικὸς διετῆρει εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας πικράν τινα ἐλπίδα μὴ τὴν ἐπανίδῃ, νὰ τὴν ἐπανίδῃ πάλιν

μῖαν φορὰν κρυφίως, χωρὶς αὐτὸς νὰ φανῆ, χωρὶς νὰ ὑποπτεύσῃ τις τὴν παρουσίαν του. Ἦτο σύζυγος ἄλλου. Τὸ πᾶν ἦδη μεταξὺ αὐτῶν εἶχε ληθεῖ. Ἀλλ' ἤθελε νὰ τὴν ἐπανίδῃ, νὰ ἀναπνεύσῃ μίαν ἀκόμη φορὰν τὸν αὐτὸν ἀέρα. Οὐδὲν πλέον τὸν συνεκράτει ἐπὶ τῆς γῆς. Μετὰ ταῦτα ἄς ἔθνησκεν, ἔστω!

Αἴφνης εἰς λογισμὸς ἔδηξε σκληρῶς τὴν καρδίαν του.

— Τὴν μητέρα μου! λησμονῶ τὴν μητέρα μου.

Εὐσεβῶς, μετὰ τὰς χεῖρας συνηνωμένας, ἐζήτησε συγγνώμην παρὰ τῆς νεκρᾶς. Τὴν ἰδίαν δὲ ἐκεῖνην ἐσπέραν ἀνεχώρησε διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας εἰς Βρετανίαν. Ἡ κυρία Πλεμόν δὲν ἀνεπαύετο ἐν Βιέννῃ.

Ἡθέλησε νὰ ἐνταφιασθῆ πλησίον ἐκεῖνου, ὅστις εἶχε προηγηθῆ αὐτῆς εἰς τὸν τάφον. Εἰς τι κοιμητήριον χωρίου, ὑπὸ τὴν σκιάν γηραιᾶς ἱτέας, ὁ Φριδερίκος Πλεμόν ἀνεῦρε τὴν πλάκα, ὑφ' ἣν ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ του εἶχον καταλείπει τὸ γῆϊνον αὐτῶν σκῆνος προσδοκῶντες τὴν ἠὲ τῆς ἀθανασίας.

Τὸ βρῦον ἦδη ἐκάλυπτε τὴν πρόσφατον ἐπιγραφὴν. Βοτάναι εἶχον ἀναφνεῖ παρὰ τὰ χεῖλη τοῦ στενοῦ ἔρκους. Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ἐδέησε νὰ τὰς ἀποσπάσῃ διὰ νὰ γονυπετήσῃ ἐπὶ τοῦ γρανίτου καὶ ἐπιθέσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὰ χεῖλη του.

Ἐμεινεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν θρηνῶν ὅσον ἤθελεν, ἀφίνων τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν του νὰ ἐκχύσῃ τὸ ἄλγος της. Οὐδεὶς τὸν ἔβλεπεν. Πρὸ αὐτοῦ ὅμως ὁ οὐρανὸς εἶχε θρηνησεῖ ἐπὶ τοῦ τάφου καὶ ὑποπράσιναι τινες γραμμαεὶ ἐσημειοῦντο ἐπὶ τοῦ σταυροῦ.

Πέραν ἐξετείνετο εὐρὺς ὁ ὀρίζων τῆς θαλάσσης. Ὁ μέγας αὐτῆς μονότονος ψιθυρὸς ἐβαυκάλα τὸν ὕπνον τῶν τεθνεώτων. Μεταξὺ τῆς ἀφώνου στερεᾶς καὶ τοῦ μωκωμένου ὠκεανοῦ ὑπῆρχε ποιὰ τις ὁμοιότης. Ἀμφότερα ἐλάλουν εἰς τὴν ψυχὴν περὶ τοῦ ἀπείρου.

Ὁ Πλεμόν ὠμίλει μετὰ τῶν νεκρῶν.

— Πάτερ μου, μητέρα μου, μετὰ ἐγκατελείψατε! ἔλεγεν. Ἰδοὺ ἐγὼ μόνος εἰς τὸν κόσμον, ἐντελῶς μόνος. Πάτερ μου, φέρω τὴν στολὴν σου κατὰ τὴν ὥραν ταύτην. Ἀλλ' ἐξηκολούθησα νὰ φέρω καλῶς καὶ τὸ ὄνομά σου; Διεφύλαξα τὴν τιμὴν σου; Καὶ σύ, μητέρα μου, ἀναγνωρίζεις τὸν υἱόν σου; Ἡ ἀθιγαίνεις εἶχε δίκαιον, δὲν εἶνε ἀληθές; Ὑπέφερα ἐξ αἰτίας μιᾶς ἄλλης γυναικός. Ἀλλὰ δὲν ὑπέφερα τάχα καὶ ἐξ αἰτίας σου, ἀφοῦ μοῦ ἔκαμες τὸ κακὸν ν' ἀπέλθῃς χωρὶς νὰ με περιμένῃς; Ὁχι, ὄχι! Ἐνεκα σοῦ ὑπῆρξα εὐτυχής, ἕνεκα σοῦ ἔζησα, ἕνεκα σοῦ ἔγεινα ἀνὴρ. Διὰ τοῦτο, ὡς βλέπεις, πρὸς σὲ φέρω τὸν σταυρόν, ὃν ὁ ἀνδρείοτατος τῶν ἀνθρώπων ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ στήθους μου.

Καὶ ἀφαιρέσας ἐκ τοῦ στήθους του τὸ ἔνδοξον σῆμα ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς πλακῆς.

Ἡ ἡμέρα ἔβαινε πρὸς τὴν δύσιν. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύνοντος ἡλίου ἔψαυον πλαγίως τὴν ἀκτὴν. Κώδων ἀντήχησεν· οἱ

φύλακες ήτοιμάζοντο νὰ κλείσωσι τὴν πύλην.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, μήτηρ! εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς μεθ' ἑνὸς λυγμοῦ.

Ἀνηγέρθη καὶ ἀπεμακρύνθη βραδέως ὀπισθοπορῶν, ὅπως ἴδῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ἐπὶ πλέον τὸ μνημεῖον. Διὰ μίαν ἐπανήλθε δρομαίως καὶ γονυπετῶν ἐκ νέου:

— Ὅχι, ἐψιθύρισεν, ὄχι! Καλὴν ἐντάμωσιν, μαμά.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΔΙΑΤΙ ΜΕΤΕΒΛΗΘΗ Ο ΒΙΟΣ ΜΟΥ

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ «Tit-Bits»

ΒΕΒΛΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Δ'

«Ὁ λύκος κ' ἂν ἐγήρασε»...

Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα λίαν ἐθοροβήθη, ὅταν ὁ Βελτίστσεφ ὄλως ἀπροσδοκῆτως ἐνεφανίσθη εἰς τὴν κατοικίαν τῆς. Καίτοι ἡ Λιουδμήλα δὲν εἶπεν αὐτῇ εἰς ποῖον κυρίως ἀνήκουν τὰ ἐμπιστευθέντα αὐτῇ χρήματα, ἐν τούτοις ἡ «μαμά» συνεπέρανε μαντεύσασα ὅτι προήρχοντο παρ' αὐτοῦ τοῦ Πλάτωνος Βασίλειεβιτς. Δέον ἔτι νὰ εἴπωμεν ὅτι αἱ πρὸς τὴν Ὀλγαν Ρωμάνοβναν ἐπισκέψεις του ἦσαν φαινόμενον σπανιώτατον ἤρχετο πρὸς αὐτὴν μόνον κατὰ τὰς ἐπισημοτέρας περιστάσεις, νὰ τὴν συγχαρῇ διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς καὶ κατὰ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους καὶ τοῦ Πάσχα.

Ἡ ἀκούσιος ταραχὴ τῆς, ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ διατάραξις ἐπρόδωσαν τῷ Βελτίστσεφ ἀπασαν τὴν ἀλήθειαν ἤτο ἤδη πεπεισμένος ὅτι τὰ χρήματα εὐρίσκονται πραγματικῶς ἐδῶ, παρ' αὐτῇ—ἀλλως, πρὸς τί ἢ ταραχὴ αὕτη;

Καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀπεφάσισε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς στιγμιαίας ὑπεροχῆς τῆς θέσεώς του, πρὶν ἔτι ἡ «μαμά» προφθάσῃ νὰ συνέλθῃ καὶ στοχασθῇ.

— Ἐπέρασα ἐπίτηδες ἀπ' ἐδῶ, ἀγαπητῇ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, διὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω διὰ τὴν καλὴν ἐκδούλευσίν σου, ἤρξατο οὕτως, ἰσχυρῶς καὶ περιχαρῶς θλίβων τὴν χεῖρά τῆς. Τόσον μὲ ὑπεχρεώσατε, τόσον σὰς εἶμαι εὐγνώμων, ὥστε δὲν εὐρίσκω λόγους νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

— Διατί... διατί... τί λόγος! ἔτον θόρισεν ἡ πρῶν ὀρχηστρίς, ἐκπλησσομένη καὶ ἐνδοιάζουσα ἐπὶ μάλλον.

— Πῶς, διατί; διὰ τὰ χρήματα καὶ

τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἔχετε κρυμμένα! ἐξέφρασεν ὁ Βελτίστσεφ, θεωρῶν εὐμενῶς ἀλλ' ἐπιμόνως καὶ εὐθέως αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Δι' αὐτοῦ ἔκαματε εἰς ἐμὲ καὶ τὴν Λιουδμήλαν μεγάλην ἐκδούλευσιν. Ἐκρίναμεν, βλέπετε, ἀναγκαῖον, ὥστε τὸ κεφάλαιον τοῦτο, ἐπὶ τινὰ καιρὸν νὰ μὴ τὸ δώσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ εἰς ἰδιαιτέρας, εἰς πιστὰς χεῖρας. Τὸ εἶχα φέρεי κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Λιουδμήλαν, ἀλλ' ἐκεῖνη, ἃς εἶνε καλὰ, ἐπρονόησε καλλίτερον ἀπὸ ἐμὲ καὶ τὸ παρέδωκεν εἰς σὰς. Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, Ὀλγα Ρωμάνοβνα, προσέθετο οὗτος διὰ φιλίας παραινεντικοῦ ὕφους, πρὸς Θεοῦ, μὴν ἔβγῃ λέξις ἀπὸ τὸ στόμα σου, μὴ μάθῃ κανεὶς περὶ τῶν χρημάτων τούτων! Ἄλλως τε, ἐπ' αὐτῶν στηρίζεται ὀλίγον τὸ μέλλον μας. Δὲν σὰς τὸ εἶπεν ἀκόμη ἡ Λιουδμήλα; Τὴν νυμφεύομαι, ζεῦρετε!... Νὰ πάρωμεν μὲ τὸ διαζύγιον καὶ στεφάνι ἀμέσως!... Συγχαρῆτέ με, chère maman, συγχαρῆτέ με!

— Ναί; ! εἶνε δυνατόν; !... Δὲν μοῦ χωρατεύετε; περιχαρῶς ἐξεπλάγη ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα.

— Καὶ εἰσχωροῦν χωρατὰ εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα; σοβαρῶς ὑπέλαβεν ὁ Βελτίστσεφ Ὡς βλέπετε λοιπόν, εἰς αὐτὰ τὰ χρήματα ἔγκειται τὸ κοινὸν ἡμῶν μέλλον τὸ ἰδικόν μου, τὸ ἰδικόν τῆς καὶ τὸ ἰδικόν σου. Μὲ τὸν καιρὸν θὰ σὰς εἴποῦμεν, πῶς καὶ διατί ἐδέησε νὰ τὰ φυλάξετε σεῖς, καὶ πάλιν ὅμως ἐπαναλαμβάνω νὰ σὰς παρακαλέσω θερμῶς νὰ τὰ φυλάξετε, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ μάθῃ περὶ αὐτῶν τίποτε.

— Δι' αὐτὸ νὰ μένετε ἤσυχος! Βρίσκονται σὲ πιστὰ χέρια! Εἰς κανένα δὲν θὰ τὸ εἴπω! ἐφλυάρησεν περιχαρῆς ἡ χορευτρία.

— Καὶ δὲν μοῦ λέτε, ψυχίτσα μου, ποῦ τὰ ἔχετε κρυμμένα; περιφροντις καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος ἠρώτησεν ὁ Βελτίστσεφ εἶνε τὸ μέρος ἀσφαλές;

— Ὡ, ἀσφαλέστατον! ἐκαυχῆθη ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα εἶπα στὴν ἀρχὴ νὰ τὰ κρατῶ ἐπάνω μου, ἔτσι δά, ζεῦρετε, στὴν μέση μου γύρω, ἀλλὰ δὲν ἦτον εὐκολον πᾶρα πολὺ, ζεῦρετε, μὲ παρεμόρφονε. Λοιπὸν τὰ ἔβαλα κάτω ἀπὸ τὰ καθαρὰ ἀσπρόρουχά μου μέσα στὸ κομὸ.

— Καὶ εἶνε τάχα ἀσφαλῆ μέσα εἰς τὸ κομὸ; μετὰ μερίμνης ἠρώτησεν ὁ Πλάτων εἰς τὸ κομὸ εἴμπορεῖ καὶ ἡ ὑπνέτριά σου νὰ βάλῃ τὸ χέρι τῆς.

— Ὡ, ὄχι, ὄχι! εἰς κανένα δὲν ἐπιτρέπω! Εἶμαι μοναχὴ ἐδῶ, καὶ τὰ κλειδιά πάντοτε τὰ κρατῶ ἐπάνω μου προσπαθῶ δὲ τῶρα νὰ μένω περισσότερον εἰς τὸ σπίτι καὶ νὰ τὰ φυλάττω, καὶ ὅταν πηγαίνω εἰς τῆς Μήλοτσκα, κάθε φορὰ ποῦ ἐπιστρέψω, πηγαίνω σιγὰ - σιγὰ καὶ παρατηρῶ, ἐκεῖ εἶνε; ... Ὅσο δι' αὐτὸ πειὰ εἴμπορεῖτε νὰ μένετε ἐντελῶς ἤσυχος!

— Πολὺ καλὰ λοιπόν! εἶπεν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς, θλίψας μετ' αἰσθημάτων τὴν χεῖρά τῆς.

Ἡ ὀρχηστρίς ἀνέλαβεν ἤδη μικρὸν ἐκ τῆς ἐκπληξέως καὶ ἠδυνήθη νὰ στοχασθῇ. Ὁ Βελτίστσεφ διὰ τοῦ εἰλικρινοῦς αὐτοῦ ὕφους καὶ διὰ τοῦ ἀπροσδοκῆτου τούτου βήματος πρὸς τὴν ἀμεσον οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως καὶ τῆς πειστικότητος ἐκεῖνης, διὰ τῆς θετικῆς βεβαιότητος, δι' ὧν συνωδεύοντο οἱ λόγοι του, τοσοῦτον ἐδέσμευσε τὴν Ὀλγα Ρωμάνοβναν, ὥστε αὕτη ἐκ πρώτης στιγμῆς ἐκολακεύθη καὶ ὠμολόγησε τὰ πάντα. Ἡ πεποίθησις, μεθ' ἧς οὗτος ὠμίλει, δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι ὁ Βελτίστσεφ οὐχὶ μόνον ἀρχῆθεν ἦτο μεμνημένος εἰς ὅλην τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ καὶ ὅτι, συνεπεία τῆς θελήσεως τῆς συγκαταθέσεως καὶ τῆς παροτρύνσεώς του κυρίως, ἐξετελέσθη οὕτω πῶς ἡ πράξις αὕτη καὶ ἀφοῦ ἐγένετο ἀπὸ κοινοῦ, διατί νὰ τὸ κρύψῃ ἀπὸ τὸν κυριώτερον μέτοχον, καὶ μάλιστα, ἀφοῦ οὗτος τῇ διακοινοῖ τοιαύτην ἐκπληξίν, τοιαύτην εἶδησιν, περὶ τοῦ διαζυγίου, περὶ τοῦ ὁποίου καὶ αὕτη μάλιστα ἡ Λιουδμήλα δὲν εἶπέ τι; Ἦδη ἡ τρυφερὰ μήτηρ ἐγνώριζεν ὅτι τὰ χρήματα ταῦτά εἰσι προωρισμένα διὰ τὴν κοινὴν αὐτῶν μέλλουσαν εὐτυχίαν.

— Ἀλλά... Τί ἔπαθεν ἡ Μήλοτσκα, μὲ ἀπορίαν ὑπέλαβεν αὕτη, καὶ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε διὰ σὰς, ὅτι τὸ ζεῦρετε... οὔτε διὰ τὸν γάμον... οὔτε διὰ τίποτε... Περιέργον!

— Ἀλήθεια, δὲν σὰς εἶπε; ἐλαφρῶς ἐξεπλάγη ὁ Βελτίστσεφ. Διὰ τὸν γάμον, ἃς ποῦμεν, δὲν εἴμποροῦσε ἀκόμη νὰ σὰς εἴπῃ, διότι περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου μόλις χθὲς ὠμιλήσαμεν, ἀλλὰ διὰ τὰ χρήματα... εἶν' ἡ ἀλήθεια ὅτι ἐγὼ τὴν εἶχα παρακαλέσῃ νὰ τὰ κρύψῃ εἰς ἀσφαλῆς χεῖρας. Ἄς ποῦμεν, αὕτη εἴμποροῦσε νὰ τὰ διαθέσῃ ὡς νὰ ἦσαν ἰδικὰ τῆς, διότι κυρίως αὐτὸς ἦτον ὁ σποπός μου, νὰ τῆς τὰ παραχωρήσω νομίμως; ἀλλά... διατί ν' ἀποκρύψῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν συμμετοχὴν μου ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς, τοσοῦτον μάλλον, ἀφοῦ ἐγὼ σὰς θεωρῶ ὡς συγγενῆ μου!... Τοῦτο πράγματι εἶνε ὀλίγον παραδοξὸν ἐκ μέρους τῆς... Ἐπειτα δά, προσέθετο ὁ Βελτίστσεφ μετὰ ραθύμου μειδιάματος, ἔπειτα δά, σεῖς γνωρίζετε ὅτι εἶνε ἐν γένει κρυφοῦ χαρακτῆρος.

— Ἄν δὲν ἠξεύρω ἐγὼ, πρὸς θὰ ζεῦρῃ τὸν χαρακτῆρά τῆς! εἶπε κινουσα τὴν κεφαλὴν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, ἀπὸ μικρῆ τὴν ἐμάλωνα γιὰ τὴν μυστικότητά τῆς, καὶ τότε τέτοια ἦτον!... Καὶ νὰ ἰδῆτε, προσέθετο ἡ μήτηρ, ὅλαις αὐταῖς ταῖς ἡμέραις ποῦ ἐπήγαινε ἐκεῖ, ὅσαις φοραῖς ἀνέφερα διὰ τὰ χρήματα, τίποτε δὲν μοῦ ἐξεμυστηρέθη, ὅλο λόγια τοῦ ἀέρος καὶ τὰ συνηθισμένα. «Γιατί, τῆς λέγω, ἀπὸ τῆς μητέρας σου, καὶ τέτοια μητέρα, τὸ κρύβεις καὶ δὲν τῆς τὸ λέγεις;» — «Τίποτε ἀκόμη, μαμάκα, κ' ἐγὼ, λέγει, δὲν ἠξεύρω, πῶς καὶ τί θῆβῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν κατόπιν, μόνη σου θὰ τὸ ἰδῆτε, πρὸς τὸ παρὸν ὅμως, σιωπῇ».

— Λοιπόν, σιωπῇ καὶ σεῖς θωπευτικῶς μειδιῶν, διέκοψεν ὁ Βελτίστσεφ.

Τοῦτο, βεβαίως, εἶνε ματαία καὶ ὄλως διόλου ἀβάσιμος μυστικότης, ἀλλὰ τί νὰ γείνη, ἀφοῦ ἔχει τέτοιον χαρακτήρα! . . . Ἐγὼ φρονῶ μάλιστα ὅτι κατὰ τὴν προκειμένην περίστασιν, σχετικῶς πρὸς ἐμέ, ἢ μυστικότης αὕτη καταδεικνύει ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς γνώρισμα· νά, βλέπετε, οὔτε εἰς σὰς δὲν ἠθέλησε νὰ εἰπῆ τὸ ὄνομά μου· ὦ, πολὺ, πολὺ τὴν ἐκτιμῶ δι' αὐτό! . . . Ἐγὼ ὅμως, ὅπως δὲν θὰ τὸ ἔκρυπτα ἀπὸ τὴν ἰδίαν μητέρα μου, καὶ εἰς σὰς δὲν τὸ κρύπτω, τοσοῦτ' ἄλλο, ἀφοῦ εἴσθε ἢ μέλλουσα πενθερά μου.

Ὁ Βελτίσσεφ εὐσεβάστως καὶ τρυφερῶς ἠσπάσθη τὴν χεῖρά της. Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα ὄλως κατενύγη ἐκ τῆς φιλοφρονήσεως ταύτης καὶ τῆς τιμῆς.

— Καὶ ξεύρετε, ἐξηκολούθησεν οὗτος μετὰ φιλικῆς εἰλικρινείας, μὴ ταράττετε καὶ μὴ βιάζεστε τὴν μυστικότητά της! . . . Ἀπίστετέ την νὰ νομίζῃ ὅτι δὲν ἠξεύρετε τίποτε περὶ ἐμοῦ, ἀφοῦ τὸ θέλει ἔτσι! Ἄν θέλετε μάλιστα, εἰμπορεῖτε καὶ νὰ μὴ τῆς εἰπῆτε, ὅτι ἦλθον ἐδῶ, ὅτι σὰς εἶδα καὶ ὅτι τόσον εἰλικρινὰ ἀπεκαλύψατε ὄλην τὴν ὑπόθεσιν. . . Καὶ πράγματι, καλλίτερα νὰ μὴ τῆς ἀναφέρετε τὴν συνέντευξίν μας. . . Πολὺ καλὰ καταλαμβάνω ἐκεῖνο τὸ λεπτόν αἰσθημα, τὸ ὁποῖον τὴν ἠνάγκασε νὰ σὰς κρύψῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν συμμετοχὴν μου! ὦ, τὴν ἀγαπητὴν Λιουδηάλαν! ἐγέλασεν ὁ Βελτίσσεφ.— Ἀλλὰ κατόπιν, προσέθετο, ὅταν θὰ στεφανωθῶμεν, ὄλοι μαζὺ θὰ γελάσωμεν καὶ θὰ τῆς εἰποῦμεν πολλά. Δὲν εἶν' ἔτσι, μητέρα; τρυφερῶς προσβλέπων εἰς τοὺς ἐλαιοχρόους ὀφθαλμούς της καὶ αὖθις φιλῶν τὴν χεῖρά της, εἶπεν ὁ Πλάτων.

— ὦ, βέβαια, βέβαια! ἐγείρουσα πρὸς τὴν ὀροφὴν τὰ κατενυγμένα βλέμματά της, ἀπεκρίθη ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα· πραγματικῶς ἔχετε δίκαιον, κ' ἐγὼ νομίζω τῶρα ὅτι καλλίτερα ἕως τότε νὰ τῆς κρύψωμεν τὴν συνέντευξίν μας καὶ ὅ,τι εἶπαμεν ἀναμεταξύ μας.

— Ναί, ναί, συγκατένευσεν ὁ Βελτίσσεφ, μ' αὐτὸ θὰ μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ μάλιστα. Ἄς μὴ γνωρίζῃ τίποτε πρὸς τὸ παρόν, κ' ἐγὼ πειὰ θὰ περνῶ κάποτε ἀπ' ἐδῶ νὰ σὰς λέγω τὴν πρόοδον τῆς ὑποθέσεως τοῦ διαζυγίου, καὶ διὰ τὰ ἄλλα θὰ συμβουλευόμεθα καὶ θὰ σκεπτόμεθα μαζὺ καὶ ἐν γένει θὰ συνομιλοῦμεν ἀπὸ τὴν καρδιά. Δὲν εἶν' ἔτσι;

Τὴν τρυφερὰν μαμὰ ἐκτάκτως ἐκολάκευεν ἢ ὑψηλῆ αὕτη προσοχὴ πρὸς τὸ αὐτομόν της.

— Ἐν τούτοις ἰδού, μετὰ σεμνοπρεποῦς μειδιάματος ὑπέλαβεν ὁ Βελτίσσεφ ἐξάγων ἐκ τοῦ ἐξ ἰκτίδος πύλου τοῦ κομφοτάτην δερματίνην πυξίδα, ἐπιτρέψατέ μου, ἐν τῇ ἰδιότητι τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ καὶ πρὸς εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν ἐκδούλευσίν σας, νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ δεχθῆτε ἀπὸ ἐμέ δι' ἐνθύμησιν, τὸ εὐτελὲς τοῦτο δῶρον. . . Πρὸς τὸ παρόν τοῦτο εἶνε τὸ πρῶτον· ἐλπίζω ὅμως, βέβαια, δὲν εἶνε καὶ τὸ τελευταῖον!—φιλοφρόνως προσέθετο

ἀνοίγων πρὸ τῶν ἐκπεπληγμένων ὀμμάτων τῆς μελλούσης πενθερᾶς κομψὸν χρυσοῦν βραχιόνιον, κατάστικτον δι' ἀδαμάντων πέριξ ἐξαισίου καὶ μεγάλου ρουβινίου.

Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα τοσοῦτον ἐξεπλάγη, τοσοῦτον ἐκολακεύθη, τοσοῦτον ἐχάρη ἐκ τοῦ ὄλως ἀπροσδοκῆτου τούτου, ὥστε ἀνεφώνησε καὶ ἐν ἀφώνῳ ἐκστάσει παρετήρει δι' ἀεικινήτων ὀφθαλμῶν τὸ βαρύτεμον κόσμημα.

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ τὸ θέσω ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς τὴν χεῖρά σας! ἔτι φιλοφρονέστερον καὶ γλυκύτερον ἐπρότεινεν ὁ Πλάτων Βασιλείεβιτς.

Ἡ ἀκτινοβολοῦσα ὀρχηστρίς ἔτεινεν αὐτῷ τὴν παλάμην, ἀπογυμνώσασα αὐτὴν σχεδὸν μέχρι τοῦ ἀγκῶνος, οὐχὶ ἀνευ ποιαῦ τινος ἐπιτηδεύσεως πρὸς φιλαρέσκειαν.

Ἦρκει τοῦτο ἦτο εὐτυχῆς—ἀνεμνήσθη τὸ παρελθόν. . .

Φεῦ! παρῆλθεν ἤδη δι' αὐτὴν ἡ εὐδαίμων ἐκείνη ἐποχὴ, ὅτε οἱ ἄφρονες λάτρευσεν τῇ προσέφερον παρόμοια πολυτίμα δῶρα! . . . Καὶ τῶρα, εἰς τὴν τοιαύτην ἀπροσδόκητον ἐκπλήξιν, ἀκουσίως ἀνεμνήσθη ἐκεῖνα τὰ χρόνια καὶ μεγάλην ἠσθάνετο εὐχαρίστησιν ἐνθυμουμένη τὴν εὐτυχίαν καὶ χρυσὴν ἐκείνην ἐποχὴν.

— ὦ, βλέπω ὅτι ἔχετε ἀκόμη ἐξαισίου χέρι! ἐμπορῶν τὸ βραχιόνιον εἶπεν ὁ Βελτίσσεφ μὲ ὕψος τοσαύτης ἐκπλήξεως, ὥσει τῇ ἀληθείᾳ κατεπλάγη ὑπὸ τοῦ τοσοῦτον εὐχαρίστου ἀπροσδοκῆτου. Μὰ τὸν Θεόν, τοῦτο εἶνε ἐξαισίον, τί χέρι! Τί φρεσκάδα! τί λευκότης! τί κομψὸς σχηματισμός! . . . Ἄ, νὰ σὰς 'πῶ, δὲν εἰμπορῶ νὰ κρατηθῶ, θὰ τὸ φιλήσω πολλαῖς, πολλαῖς φοραῖς!

Καὶ τρυφερῶς, μάλιστα μετὰ καταδήλου χροιάς ποιαῦ τινος αἰσθηματικότητος, ἠσπάσθη οὗτος πολλὰς τὴν χεῖρά της καὶ ἐπὶ τῶν δακτύλων καὶ εἰς τὴν παλάμην καὶ κατωτέρω καὶ ἀνωθεν τοῦ βραχιονίου.

Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα μικροῦ δεῖν κατελαμβάνετο ὑπὸ φρικιασμοῦ, ἐξ εὐτυχίας καὶ ἐκστάσεως. . .

Ὁἴμοι! καὶ πάλιν ὀἴμοι! Πρὸ πολλοῦ ἤδη οὐδεὶς ἠσπάσθη τὴν χεῖρά της, μετ' ἐνδείξεως παρομοίου αἰσθήματος, ὅπερ πολὺ καλὰ τῇ ἦτο γνωστὸν ἐκ τῶν εὐχαρίστων ἀναμνήσεων καὶ διὰ τοῦτο εὐχερῶς τὸ ἐνόησε κατὰ τὴν παρούσαν στιγμὴν. Χωρὶς νὰ ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά της ἐμειδία μόνον, διὰ τοῦ εὐτυχοῦς αἰσθηματικοῦ μειδιάματος ἐκείνου, διὰ τοῦ χαρωποῦ—αὐταρέσκου ἐκείνου γέλωτος, ὅστις μετὰ πνιγομένων ἐρωτικῶν ἀπηχῆσεων ἀπεσπᾶτο ἐκ τοῦ παλλομένου στήθους της.

«—Εὐρηκα! διελογίσθη ὁ Βελτίσσεφ ἢ ἀσθενῆς χορδή, νομίζω, ὅτι εὐρέθη καὶ ἐπ' αὐτῆς δύναται τις νὰ παῖξῃ ἐξαίρετους ποικιλωδίας!»

— ὦ καὶ σεῖς, καθὼς βλέπω, δὲν εἴσθε τόσον ἀκίνδυνος! ἠστέισθη οὗτος, τρυφερῶς ψηλαφῶν καὶ θλίβων τὴν χεῖρά της. Νὰ σὰς 'πῶ, διόλου παράδοξον, ἂν νυμ-

φευθῶ καὶ ζήσετε μαζὺ μας, εἰμπορῶ ὄχι τὰ χωρατὰ νὰ σὰς ἀγαπήσω! . . . Σὰς βεβαίω! . . .

— Ἄ, ὄχι, πᾶσι περὶ ἐκεῖνος ὁ καιρός! μετὰ τρυφερᾶς καὶ μελαγχολικῆς αἰσθηματικότητος ἐστέναξεν ἡ πρῶτη ὀρχηστρίς. Ἄν ἦμουν δέκα χρόνων 'πίσω, καὶ ἐγὼ ἢ ἰδία εἰμποροῦσα νὰ σὰς ἀγαπήσω, τῶρα ὅμως. . . τῶρα πλέον εἶμαι γρηᾰ! . . .

— Γρηᾰ! ; ἤγειρεν ἐπ' αὐτῆς ὁ Βελτίσσεφ βλέμμα ἐκπληκτικὸν καὶ ἐγέλασεν ὡς ἂν ἦκουσε κενόν τινα καὶ ἀβάσιμον λόγον. Λησμονεῖτε, προσέθετο οὗτος κατὰ τὸ φαινόμενον ὄλως σοβαρῶς, λησμονεῖτε ὅτι δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνδρας, ἐνόσφ ἢ γυναῖκα εἰμπορεῖ νὰ ἀρέσῃ, τὰ χρόνια της δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν! Ἐνθυμηθῆτε τὴν Νινόνα Λανκλώ!

— Ὀχι, ἐγὼ παρητήθημι πλέον ἀπὸ τὰς ἰδέας αὐτὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας! διὰ τοῦ αὐτοῦ στεναγμοῦ ὑπέλαβεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα.

— Παρητήθητε; . . . Χμ! . . . Ἦθελα νὰ ἰδῶ, εἶπεν ἀστείζόμενος ὁ Βελτίσσεφ· θὰ ἠμπορούσατε νὰ παραιτηθῆτε, ἂν ἤρχιζα ἐγὼ ἔστω νὰ σὰς κάμνω σπουδαίως τὸν ἔρωτα; Ἄλλ' ἐνοεῖτε, σπουδαίως! δηλαδὴ σπουδαίως νὰ θέλω καὶ νὰ ἐπιδιώκω τὸν ἔρωτά σας!

— Ἀδύνατον, ἐγέλασεν ἡ γραῖα ὀρχηστρίς μετ' ἐλαφροῦ, φιλαρέσκου ἀκκισμοῦ.

— Καὶ διατί εἶν' ἀδύνατον;

— Διὰ τὸν ἴδιον λόγον, διότι εἶμαι γρηᾰ! . . . Ἄς 'ποῦμεν, ἡ καρδιά καὶ τὰ αἰσθήματα εἰμπορεῖ ἀκόμη νὰ εἶνε νέα καὶ θερμά, ἀλλὰ τὸ ἐξωτερικόν. . . τὰ χρόνια. . . ἔχω περάσει, ξεύρετε, τὰ σαράντα. . . ἂν καὶ ὄχι πολὺ βέβαια, ἀλλ' ὅπως καὶ νὰ ἦνε. . .

— Ὅσον διὰ τὰ χρόνια, σὰς εἶπα πλέον τὴν γνώμην μου, διέκοψεν ὁ Βελτίσσεφ· διὰ τὸ ἐξωτερικόν δέ. . . Ἀδίκως ἔχετε τοιαύτην ταπεινὴν ἰδέαν περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ σας! Κ' ἐγὼ σὰς λέγω, χωρὶς ἀστείότητος, ὅτι πολὺ, πολὺ καλὰ εἰμπορεῖτε ἀκόμη νὰ ἀρέσετε, ἀλλὰ εἰς ἀνθρώπον μὲ γοῦστο, εἰς ἀνθρώπον ποῦ ἔχει ἰδέαν περὶ γυναικός. Καὶ πλησιάσατε εἰς τὸν καθρέπτην νὰ ἰδῆτε αὐτὰ τὰ θαυμάσια μαλλιά, τὰ ὅποια ἐκληρονόμησε καὶ ἡ κόρη σας. . . τόσον καλὰ, τόσον λαμπρὰ διατηροῦνται, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας ἐνυπάρχει ἀκόμη πῦρ καὶ ἡ ἀγγίνους γυναικεία ἔκφρασις, τὸ πρόσωπον ἀκόμη εἶνε δροσερώτατον καὶ ἡ μέση εὐκαμπτος· καὶ αὐτὸ τὸ χέρι; καὶ τὸ πόδι; ὦ τὰ κομψὰ αὐτὰ ποδαράκια χορευτριάς! . . . εἰπέτε μου, πόσους ἐτρελλάνατε μὲ αὐτὰ σας τὰ ποδαράκια; . . . ὁμολογήσατέ το! . . . Καὶ τέλος, ὁ μεγαλοπρεπῆς αὐτὸς σχηματισμός, αὐτὴ ἡ λευκότης, ἡ διαφάνεια, ἡ λεπτότης, καὶ δροσιὰ τοῦ δερματός σας, ὁ κορμὸς καὶ ὁ λαίμος σας, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἀκόμη πολὺ, πολὺ εἰμπορεῖτε νὰ ἀρέσετε! συνεπλήρωσεν οὗτος, προδήλως, μετ' ἀπροσποιήτου ἐνθουσιασμοῦ, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν καταλαμβάνω διατί ἔτσι ἐνωρὶς ἀπαρνήθητε τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς!

— Διότι άφωσιώθηκα τώρα όλως διόλου εἰς τὴν θυγατέρα μου, μετ' αἰσθήματος ἀξιοπρεποῦς ταπεινοφροσύνης ἐδήλωσεν ἡ τρυφερὰ μητέρα.

— Ἄλλὰ τὸ ἐν δὲν ἐμποδίζει τὸ ἄλλο! διόλου δὲν τὸ ἐμποδίζει! καταπειστικῶς ἐξέφρασεν ὁ Βελτίστσεφ. Κυττάξατε τριγύρω σας! μήπως εἰς τὴν κοινωνίαν μας, εἰς τὴν ζωὴν μας, δὲν ἀπαντῶμεν κάθε στιγμὴν παραδείγματα, ὅτι γυναῖκες, ὅχι ὅπως σεῖς, ἀλλὰ πράγματι γράϊται, ἔχουσαι υἱοὺς ἡλικιωμένους καὶ θυγατέρας ὑπανδρευμένας, ζοῦν, καὶ ἀπολαμβάνουν τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς; Κάθε μιὰ διὰ λογαριασμόν τῆς! Καὶ καλὰ ποῦ κάνουν! ἄς ζοῦν καὶ ἄς ἀπολαμβάνουν!... Ναι, ἀγαπητή μου, πρέπει νὰ χαροῦμεν τὴν ζωὴν, πρέπει νὰ πέρνωμεν ἀπὸ αὐτὴν πᾶν ὅ,τι εἰμπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ καὶ νὰ πέρνωμεν ἐωσότου ἔχει νὰ μᾶς δίδῃ, καὶ ἐνόσφ εἴμεθα εἰς κατάστασιν νὰ πέρνωμεν ἔστω καὶ κἄτι τι! Καὶ σεῖς ἐξαφνα τὴν ἀπαρνεῖσθε! Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε κἄπως κακούργημα, αὐτοκτονία ἐκ μέρους σας! μὰ τὸν Θεόν!.. Ὅχι, περιμεινάτε! προσέθετο ἐπαναπίπτων αὐθις εἰς ὕφους ἐυτράπελον περιμένετε; Σταθῆτε πρῶτον νὰ νυμφευθῶ τὴν Λιουδηάλαν, καὶ τότε θὰ ἐνασχοληθῶ σοβαρῶς περὶ ὑμῶν! Καὶ τώρα σας δίδω πανηγυρικὴν ὑπόσχεσιν νὰ ἀρχίσω νὰ σας κάμω σοβαρῶς τὸν ἔρωτα. ὦ, θὰ σας ἐξαναγκάσω, νὰ ἰδῆτε, νὰ ἐνθυμηθῆτε μαζύ μου τὰ περασμένα, τὰ εὐτυχῆ σας χρόνια! εἰσθε σύμφωνος;

— Ὅχι, δὲν εἶμαι σύμφωνος, ἀναποφάσιτος, ἀπεκρίθη ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα παρατηροῦσα αὐτὸν διὰ θωπευτικοῦ βλέμματος.

— Μὰ εἰσθε μιὰ ἐπίμονος!... Λοιπὸν καὶ καλὰ δὲν εἰσθε σύμφωνος;... Καὶ διατί τάχα;

— Διότι θὰ γίνετε σύζυγος τῆς θυγατέρας μου.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο;... Τόσφ τὸ καλλίτερον! ἐγέλασεν ὁ Βελτίστσεφ· τόσφ τὸ καλλίτερον δι' ἡμᾶς, ἀξιέραστος man! Θὰ κρυπτόμεθα τούλάχιστον ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τῆς συγγενείας, καὶ κανεὶς δὲν θὰ εἰμπορεῖ νὰ μᾶς ὑποπτευθῆ.

— Καὶ ἡ κόρη; ἐξέφρασεν ἡ ὀρχηστρίς; ἐκείνη μήπως δὲν θὰ τὸ παρατηρήσῃ; Ἄ, αὐτὸ, μὲ συγχωρεῖτε, θὰ εἶνε φοβερόν, ἂν ἡ κόρη μου ἀρχήσῃ νὰ ζηλεύῃ τὸν ἄνδρα τῆς μὲ τὴν μητέρα τῆς!

— Καὶ ποῖός ὁ λόγος νὰ ἐξεγείρωμεν τὴν ζηλοτυπίαν τῆς, εἶπεν ὁ Βελτίστσεφ. Ἐγὼ βέβαια ἀστείζομαι, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ σεῖς πολὺ καλὰ τὸ καταλαμβάνετε. Φυσικὰ τίποτε παρόμοιον δὲν θὰ γείνη ποτέ, ἀλλὰ... ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι τοῦτο εἶνε δυνατόν. Φαντασθῆτε ὅτι εἶμαι νυμφευμένος πλέον μὲ τὴν θυγατέρα σας καὶ ἐξαφνα ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ τὰ φέρνει καὶ γίνεται τίποτε—ἔτσι νὰ τὰ φέρῃ ποῦ λέγουν ὁ διάβολος! Πολὺ φυσικὰ, ὅτι καὶ σεῖς κ' ἐγώ, ὡς φρόνιμοι καὶ προφυλακτικοὶ ἄνθρωποι, θὰ ἐφερόμεθα ἔτσι, ποῦ ἡ σύζυγός μου οὐδέποτε θὰ ὑποπτεύετο τίποτε, καὶ μαζύ μ' αὐτὴν ὅλος ὁ

κόσμος δὲν θὰ εἰμποροῦσε νὰ τὸ μαντεύσῃ καὶ ἡμεῖς 'ς τὰ κρυφὰ θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς!... χὰ, χὰ, χὰ!... Πῶς σας φαίνετε αὐτό;

— Μὰ εἰσθε ἕνας ἀστεῖος ὅμως!... ἐγὼ νὰ σας 'πῶ, δὲν σας ἤξευρα γιὰ τέτοιον! Καὶ ἀνακαθεῖσα ἐπὶ τοῦ καθίσματος διεχύθη εἰς γέλωτα ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα. Ἐγὼ βέβαια εἶμαι δυνατὴ καὶ ἀντέχω εἰς τοὺς λόγους σας, ἀλλὰ κάθε ἄλλον εἰμπορεῖτε νὰ καταπέσετε! Σεῖς καὶ καλογρηά, καὶ ἀγία μάλιστα, ἔμπορεῖτε νὰ τὴ βάλετε εἰς ἀμαρτία! Εἰσθε ἕνας δαίμονας, πειρασμός, καὶ ἐννοῶ, γιὰτὶ ἡ γυναῖκες πλανεῦνται ἀπὸ σας!...

— Δὲν βαρύνεσθε, γυναῖκες εἶνε τώρα! Τί γυναῖκες εἶν' αὐταῖς! μετὰ περιφρονησεως ἐκίνησε τὴν χεῖρα ὁ Βελτίστσεφ. Δὲν ἀρνόυμαι ὅτι εἶνε ἀξιέραστος καὶ ὠραῖται, ἀλλὰ... ὁ αἰὼν μας δὲν παράγει πλέον καθεαυτὸ γυναῖκας! Σήμερα, ὅλαις εἶνε μισεραῖς καὶ ἀρρωστιάραϊς. Ἄν καὶ εὐμορφαις, εἶνε ὅμως 'σάν ψοφῆμα!... Ἐφερε εἰς τὸν κόσμον ἕνα-δυὸ ἀπογόνους, καὶ τί νὰ εἰδῆς; φθίνει, πάσχει ἀπὸ διαφόρων ἀναιμιῶς, νεῦρα, ἀδυναμίας· γιὰτρεῦεται, ἄχ, ἄχ, ὅλη 'μέρα, κ' ὁ Θεὸς 'ξεύρει τί δὲν ἔχει!... Καὶ εἶνε γυναῖκες αὐταῖς! Καὶ ποιά σύγκρισις ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν καὶ σας, παραδείγματος χάριν!... Ἰδοῦ, Ὀλγα Ρωμάνοβνα, ἰδοῦ διατί λέγω ἐγὼ ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ποῦ καταλαμβάνει, εἰμπορεῖ ἀκόμη νὰ ἐλκυσθῆ ἀπὸ σας! Σεῖς εἰσθε παληὰ κότα... εἰσθε καλλιτέρα ἀπὸ χίλιας σημεριναῖς, αἱ ὁποῖαι ἐμπρός σας τίποτε δὲν ἀξίζουσι!

Ἡ πρῶν ὀρχηστρίς ἐκάθητο πάντοτε εἰς τὴν προτέραν θέσιν τῆς, νωχελῶς καὶ κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς φιλαρέσκως ἀνατεθειμένη ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ καθίσματος, καὶ μόνον ἐλαφρῶς ἐκίνει, οὐχὶ ἄνευ σκοποῦ, τὸν τεταμένον πόδα τῆς. «Ἐτσι δά, ἔτσι δά!... εὐγε, γραφίδιον!... περίφημα, ἀξιόλογα!», διελογίσθη ὁ Βελτίστσεφ, θεωρῶν μετ' ἐσωτερικοῦ γέλωτος ἅπαντα τὰ φιλαρέσκα ταῦτα κινήματα τῆς πρῶν ὀρχηστρίδος, ἣτις ἤκουε τοὺς λόγους του, ὡς ἂν ἦσαν οὗτοι μουσικῆ· τοὺς ἤκουε καὶ ἐτέρπετο· πρὸ τοσοῦτου ἤδη καιροῦ, οὐδεὶς εἶπε πορόμοια, καὶ τώρα, ὅλα αὐτὰ τῆ ἐλέγοντο διὰ τοσοῦτον σαγηνευτικῶς καταπειστικοῦ τόνου, ὥστε ὅλα τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ ξένου τῆς περὶ τῶν προτερημάτων τῆς, περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τῆς ὠραϊότητός τῆς, τὰ ἐδέχετο ὡς γνήσιον νόμισμα.

— Πολλὰ ἐφλυάρησα καὶ νομιζῶ σας εἶπα πολλὰ ἄτοπα· σας ζητῶ συγγνώμη! Καὶ παρατηρήσας τὸ ὠρολόγιόν του ἠγέρθη τῆς θέσεώς του.

Ἡ ὀρχηστρίς νωθρῶς καὶ ἀκουσίως πῶς ἐξεπλάγη.

— Πῶς, φεύγετε πλέον;... τόσον ἐνωρίς! ἐτονθόρισε μετὰ φιλαρέσκου μορφασμοῦ δυσαρσεκειᾶς.

— Καὶ μήπως σας λυπεῖ ἡ ἀναχώρησις μου; ἐπιτηδείως προσεποιήθη τὸν φιλάρεσκον καὶ ὁ Βελτίστσεφ.

— Βέβαια, λυπούμαι... Μὲ ἐκάματε

νὰ ἐνθυμηθῶ τὰ νειάτα μου! ἀσθενῶς ἐστέναξεν αὐτὴ, τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρά τῆς.

— Τότε, ἂν θέλετε, θὰ σας ἔρχομαι συχνώτερα, καὶ θὰ προσπαθῆσω, ἀκόμη καλλίτερον νὰ σας τὰ ἐνθυμίσω, αἰμύλως ἀστείζόμενος ἐπρότεινεν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς.

— Νὰ κοπιᾶσετε!... Τόσον θὰ χαρῶ, τόσον θὰ χαρῶ! ὑπέλαβεν ἡ πρῶν ὀρχηστρίς, μετ' αἰσθήματος θλίβουσα τὴν χεῖρά του· σχεδὸν πάντοτε εἶμαι στὸ σπίτι, καὶ πάντοτε μόνη... Ἡ Μήλοτσκα, τὸ ξεύρετε δὲ καὶ σεῖς, ποτὲ σχεδὸν δὲν μοῦ ἔρχεται, καὶ ἄλλος κανεὶς δὲν ἔρχεται! ἀλλὰ... θὲν θὰ σας φανῆ παράδοξος μιὰ παρακλήσις μου; διστάζουσα πῶς ἠρώτησε μετὰ κοσμίας ταραχῆς ταπεινοῦσα τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα.

— Τί λόγος, ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε! προθύμως καὶ εὐγενῶς ἀπεκρίθη ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἐπιθυμοῦσα... ἂν ἦτο δυνατόν... ἐπιθυμοῦσα... νὰ μὴ μάθῃ ἡ Μήλοτσκα...

— Περὶ τῆς συνεντεύξεώς μας; ὑπέλαβεν οὗτος βοθητὴν αὐτὴν νὰ ἐκφρασθῆ.

— Ναι, διὰ τὴν συνέντευξίν μας... διότι... ἡμεῖς εἰμπορεῖ νὰ κάμωμεν σοβαραῖς καὶ εἰλικριναῖς ὀμιλίαις διὰ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ διὰ τὰ χρήματα, κ' ἐκείνη εἶνε τέτοια κρυφὴ... ἐκείνη δὲν θέλει, σωπαίνει!... Ἄς κάμῃ ὅπως θέλει... Ἐπειτα ἡμεῖς μήπως δὲν προσπαθοῦμεν γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς;

— Βεβαίως! συμπαθῶς ἔθλιψεν οὗτος τὴν χεῖρά τῆς. Ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἐγὼ θὰ εἶμαι βουδός 'σάν τὸ ψάρι, ἀλλὰ κυττάξετε νὰ μὴν 'πῆτε σεῖς ἡ ἰδία τίποτε!

— Ἐγώ;... ἄ, ὄχι!... ποτὲ στὸν κόσμο!... ποτέ!... ἐξάνεστη ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, ποιοῦσα διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν χειρῶν ἀρνητικὰς χειρονομίας· ἐπάνω μου ἔμπορεῖτε νὰ ἐμπιστευθῆτε ὡς εἰς τὸν πιστότερον καὶ ἀφοσιωμένον φίλον.

— Ὡστε καὶ περὶ τῆς σημερινῆς συνεντεύξεώς μας, καὶ περὶ τῆς ὀμιλίας μας διὰ τὰ χρήματα, τίποτε ἐκείνη δὲν πρέπει νὰ 'ξεύρῃ!... Καὶ πράγματι, ἄς μὴ 'ξεύρῃ καλλίτερα πρὸς τὸ παρόν! οἰκείως ἐπρότεινεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἄς μὴν ἠξεύρει! ἐπανέλαβεν ἡ μαμά.

— Καὶ διὰ τὸ βραχιόλι; ἠρώτησεν οὗτος παρατηρῶν αὐτὴν δι' ὑπόουλου καὶ ἐρευνητικοῦ βλέμματος.

— Διὰ τὸ βραχιόλι; μετὰ ζωηρότητος καὶ πεφοβισμένως ὑπέλαβεν ἡ χορεύτρια· διὰ τὸ βραχιόλι, γιὰ τὸν θεό, οὔτε λόγο!... Ἐξέρετε, εἶνε τέτοια φθονερὴ! δὲν τῶχει διὰ τίποτε νὰ σας κάμῃ σκηναῖς! Σ' ὅλα εἶνε ἄξια.

— Ὡστε νὰ μὴν τῆς κάμω λόγον!

— Ναι, ναι, σας παρακαλῶ πολὺ!... Γι' αὐτὸ οὔτε λόγο!... Σιωπὴ! σιωπὴ! Φιλαρέσκως δὲ καὶ μετὰ πονηρίας ἀπειλοῦσα αὐτὸν διὰ τοῦ δακτύλου ἐτονθόρισε τὴν τελευταίαν φράσιν τοῦ ἄσματος τῆς «Περιχώλης».

Ἐλαβε καὶ πάλιν τὴν χεῖρα αὐτῆς,

ἔστρεψε τὴν παλάμην τῆς πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἠσπάσθη αὐτὴν ἄνωθεν τοῦ βραχιονίου, δι' ἐλαφροῦ φιλήματος ἐν ᾧ, καταδηλώτερον ἔτι ἐφάνη χροιά ἡδυπαθείας.

— Αἶ, φθάνει . . . φθάνει . . . ἄτακτε! ἡρέμα καὶ δι' ἐλαφρῶς συστολῆς εἶπεν αὐτῇ, μόλις-μόλις ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά της καὶ μετὰ φιλαρέσκου θωπείας τύπτουσα διὰ τῶν δακτύλων ἐλαφρῶς τὴν κόμην του.

Ἐν τέλει ὁ Βελτίσσεφ ἰσχυρῶς καὶ ἐκφραστικῶς θλίψας τὴν χεῖρά της ἀνεχώρησεν.

*
**

Συνωδύσασα αὐτὸν ἡ γραῖα ἀμαρτωλῆ, μετ' ἐλαφρότητος καὶ εὐκινῆσας πρῶην ὀρχηστρίδος—καίτοι ἡ ἐλαφρότης αὐτῆ ἦτο ἀρκούντως ἤδη βαρεῖα δι' αὐτὴν—ἔδραμεν εἰς τὸν καθρέπτην τοῦ καλλυντηρίου τῆς καὶ ἔθεσε παιπάλην εἰς τὸ φλεγόμενον πρόσωπόν της, διηυθέτησε τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου κόμην της, ἐλείανε διὰ τοῦ σιλωμένου δακτύλου τῆς τὰς ὀφρῦς καὶ βλεφαρίδας της, ἤλειψε διὰ ροδοχοροῦ μάζης τὰ μειδιῶντα χεῖλη, δι' ἄβροῦ βάμβακος, ἐκοκκίνησε τὰς πκειάς της, καὶ δι' ἐμπεῖρου καὶ ἐξοικειωμένης χειρὸς περατώσασα μετὰ πάσης ἀκριβείας πάντα ταῦτα, ἡμικατεκλήθη ἐν «κομφῆ» στάσει, ἐπὶ μικροῦ ἀνακλινητῆρος, τεθειμένου ἀπέναντι τοῦ καθρέπτου, ἀλλὰ κατεκλήθη οὕτως, ὥστε νὰ φαίνεται ὀλόκληρος ἐντὸς τοῦ καθρέπτου, ἔπεσεν εἰς διαλογισμούς, τερπνοῦς, τρυφεροῦς, αἰσθηματικούς, ἀποθαυμάζουσα συγχρόνως τὸ νέον βραχιόνιον καὶ τὴν λάμψιν τῶν ἀδαμάντων του, ἄτινα, ἄλλως τε, δὲν ἐλησμόνησε νὰ ἀπαριθμήσῃ, ὡσαύτως δὲ καὶ νὰ ζυγίσῃ δι' ἐμπεῖρου χειρὸς τὸ βῆρος τοῦ χρυσοῦ.

Διελογίζετο καὶ ἐρέμβαζε . . . περὶ τίνος διελογίζετο; δύσκολον νὰ εἴπωμεν, διότι αἱ σκέψεις καὶ οἱ ρεμβασμοὶ τῆς ἦσαν λίαν ἐλαφροί, λίαν τερπνοί, καὶ ἀδιακόπως, ἀντικαθιστῶντο ὑπὸ ἄλλων. Ἡ μᾶλλον ὠρισμένη τῶν λοιπῶν ἐν τούτοις, ἦτο ἡ σκέψις περὶ τῆς Νινόνας Λανκλώ, τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας τυχαίως ὑπέμνησεν ὁ Βελτίσσεφ καὶ περὶ ἧς, ἄλλως τε, εἶχεν ἀκούσει ποτέ, καὶ μάλιστα εἶχεν ἀναγνώσει που ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα. Ἀνεμνήσθη ἡδὴ ὅτι ἡ Νινόνα Λανκλώ αὐτῇ, εἰς βαθὺ μάλιστα γῆρας, ἐγοῆτευσεν τοὺς ἀφηρημένους ἄνδρας, ἐμμανῶς ἐπιδιώκοντας τὴν εὐνοϊάν της, καὶ μάλιστα τὴν ἐννάτην σχεδὸν δεκάδα τοῦ βίου της ἠξιώθη σφοδροῦ ἔρωτος παρὰ τοῦ ἰδίου αὐτῆς ἐγκόνου, ὅστις, λέγεται, ἠτύχησε νὰ ἀπολαύσῃ τοῦ ἀμοιβαίου ἔρωτος τῆς μάμμης του!

Ε'

Δούλος.

«Πλάτων Βασιλεβετιτς, σήμερον εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σας! . . . εὐγε, εἴσθε ἀξίος ἐπαίνων!», νοερῶς ἀπετείνετο πρὸς ἑαυτὸν ὁ Βελτίσσεφ, ἐλαύνων μετὰ φρι-

δρότητος πρὸς τὴν Λιουδμήλαν. «Ὡστε τώρα ἀμέσως θὰ λάβῃ χώραν ἀλλαγὴ σκηνογραφίας καὶ θὰ ἐμφανισθῶμεν ὅπως διαδραματίσωμεν νέον πρόσωπον!»

Καὶ πράγματι, τὴν φορὰν ταύτην παρὰ τῆς κυρία Κόροβοφ διεδραμάτιζεν οὗτος πρόσωπον ὅλως νέον, ὅπερ ἀνέλαβεν οἰκειοθελῶς.

Ἦτο πρᾶς καὶ ἡρεμὸς ὡς ἀρνίον, εἰς τὸν τόνον του, εἰς τὸν τρόπον καὶ ἐν γένει εἰς ἅπασαν τὴν πρὸς τὴν Λιουδμήλαν συμπεριφορὰν του ὑπεφαίνετο σήμερον ποιᾶ τις ξηρὰ ὑποταγή, οὕτως ὥστε ἡ κυρία Κόροβοφ ἐναργῶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι, καίτοι ἐνδομύχως δὲν ἦτο οὗτος εὐχαριστημένος, καίτοι δὲν ἐξοικειώθη πρὸς τὴν νέαν θέσιν του, ἀλλ' αἰσθανόμενος τὴν πλήρη ἀδυναμίαν του, ἐξημερώθη ἀπέναντι αὐτῆς, ὑποτασσόμενος τῇ ἀνάγκῃ.

Ἐν συντομίᾳ μετέδωκεν αὐτῇ ὅτι ἡ ἐπιθυμία της ἐτελέσθη, ὅτι μετέβη παρὰ τῷ δικηγόρῳ, ὅστις ἀναλαμβάνει τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως; καὶ ὅτι αὐτῇ ἐνδεχόμενον νὰ στοιχίσῃ ἀπὸ 25 μέχρι 50 χιλιάδων ρουβλίων. Ὅτε δὲ ἡ Λιουδμήλα ἠθέλησε νὰ μάθῃ περὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς συνεντεύξεως, ὁ Πλάτων Βασιλεβετιτς, διὰ τοῦ αὐτοῦ συντόμου καὶ ξηροῦ ὕψους ὑποταγῆς, ἀνεκοίνωσεν, ὅτι τὰς λεπτομερείας τῆς προκειμένης ὑποθέσεως θὰ τὰς μάθῃ ἡ ἰδία παρὰ τοῦ βαρόνου φόν-Σνίτσλη, ὅστις δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτὴν αὐτοπροσώπως. Κατόπιν τούτων, ὁ Βελτίσσεφ ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ὑπεκλήθη εὐγενῶς, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης οἰκειότητος.

— Τί, μήπως φεύγετε; Καὶ ἐσταμάτησεν αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα.

— Ὡς βλέπετε.

— Καὶ διατί τόσο ὀργήγορα;

— Ἐξεπλήρωσα ἡδὴ, πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖτο διὰ τὴν σήμερον καὶ σας διεκοίνωσα τὸ ἀποτέλεσμα.

— Ἀλλὰ, νομίζω, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ἐπεθυμεῖτε, νὰ κάθησθε, νὰ ρεμβάζητε, νὰ ἀναπαύσθε εἰς τὸ οἶκόν μου . . .

— Ἐκεῖνο συνέβαινε πρὸ ὀλίγου, μετ' ἐλαφρῶς κλίσεως τῆς κεφαλῆς παρετήρησεν ὁ Βελτίσσεφ.

— Καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπάγητε ἐκεῖ.

— Πηγαίνω εἰς τὸ σπίτι μου. Ἀλλὰ μήπως ἐπιθυμοῦτε νὰ με διατάξητε τίποτε, διὰ νὰ μείνω;

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀγαθὴν προαίρεσίν σας.

— Τότε ἐπιτρέψατέ μου ν' ἀναχωρήσω.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, εἶπεν αὐτῇ ἀνασπῶσα τοὺς ὄμους.

— Δὲν ἔχετε νὰ με διατάξητε τίποτε δι' αὐρίον;

Ἡ Λιουδμήλα ἠτένισεν αὐτὸν διὰ τῶν ἀκτινοβολούντων ὀμμάτων της καὶ ἐγέλασε διὰ τοῦ μᾶλλον φίλιου καὶ διαλλακτικοῦ τρόπου.

Ἡ ἡρεμὸς αὐτῆ ξηρότης καὶ ἔντασις, τὸ ἐπισήμως εὐλαβὲς τοῦτο ὕφος, πάντα ταῦτα ἦσαν τοσοῦτον ἐναντία πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ Πλάτωνος Βελτίσσεφ,

ὥστε κατέπληξάν πως καὶ δυσαρέστως ἔκαμψαν τὴν Λιουδμήλαν.

— Πλάτων Βασιλεβετιτς, ἀρκεῖ πλέον ἡ κωμῳδία αὐτῆ! μετὰ μεγάλης οἰκειότητος καὶ εὐθυμίας ἀπετάθη αὐτῇ πρὸς ἐκεῖνον, τείνουσα τὴν χεῖρα. Καὶ τί, μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ παίζωμεν τώρα;

— Ἀδίκως ἔχετε αὐτὴν τὴν ἰδέαν, ἐξέφρασεν οὗτος: οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψω εἰς ἑμαυτὸν νὰ παίξω μαζύ σας οἰανδήποτε κωμῳδίαν.

— Τότε λοιπὸν τί παράδοξος τόνος καὶ τρόπος εἶνε αὐτός, μὲ τὸν ὅποιον φέρεσθε μαζύ μου;

— Φρονᾷ ὅτι εἰς τοὺς τρόπους μου οὐδὲν τὸ προσβλητικὸν ὑπάρχει δι' ὑμᾶς.

— Καὶ θὰ διαρκέσῃ τοῦτο ἐπὶ πολὺ;

— Φθάνει, Πλάτων! . . . Δὲν μ' ἐννοεῖς! Καὶ οἰκείως, ἀλλὰ σοβαρῶς, ἔλαβεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα, ἦν, κατὰ τὴν διαρκείαν τῆς ὀμιλίας της, προσεπαθεῖ οὗτος μετὰ λεπτότητος καὶ εὐγενείας ν' ἀποσύρῃ δὲν μ' ἐννοεῖς, σοὶ λέγω! . . . Εἰμπορεῖς νὰ δυσανασχετῆς ὅσον θέλεις, ἀλλ' ἡ θέλησίς μου, ἡ χθεσινὴ ἀπόφασίς μου, θὰ μείνωσιν ἀμετάβλητοι. Γνωρίζε μόνον ὅτι, πᾶν ὅ,τι πράττω, τὸ πράττω διὰ τὸ καλὸν σου. Ὅταν γείνω σύζυγός σου, θὰ παύσης, φίλε μου, νὰ δυσανασχετῆς!

Τότε θὰ γνωρίσης καλῶς, θὰ γνωρίσης καὶ θὰ με ἐκτιμήσης! Ὅθι γείνω σπανία γυνή; θὰ γνωρίζω παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ σὲ ὑποστηρίζω ἐπὶ τοῦ ὕψους ἐκείνου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὀφείλεις νὰ ἴστασαι, συμφῶνως πρὸς τὴν θέσιν σου, συμφῶνως πρὸς τὰ ἀξιώματά σου, τότε θὰ παύσης δυσανασχετῶν, καὶ τοσοῦτῃ μᾶλλον . . . τοσοῦτῃ μᾶλλον, ἀφοῦ με ἀγαπᾶς, καὶ τοῦτο τὸ γνωρίζω πολὺ καλά! . . . Σὺ ὁ ἴδιος θὰ ἔλθῃς πρὸς με! Πλάτων! ἔχεις ἀνάγκη τοῦ ἔρωτός μου, καὶ τώρα καὶ εἰς τὸ μέλλον! . . . Ἡ μήπως, ὡς γυνὴ δὲν ἐξασκῶ πλέον οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ σοῦ!

Ὁ Πλάτων Βασιλεβετιτς ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ ἐκφρασθῇ ἐλευθέρως.

— Μὴ ἀπαιτεῖται παρ' ἀνθρώπου πλειότερα παρ' ὅσα δύναται, ἡρέμα καὶ συγκεκριμένως ἤρξατο οὗτος εἰς ἀπάντησιν τῆς Λιουδμήλας. Δὲν διαφιλονεικῶ τὴν ἐπ' ἐμοῦ ἰσχύν σας αὐτῇ ὑφίσταται, καὶ τώρα μάλιστα πλειότερον ἢ ἄλλοτε, ἡ θέξις. Δὲν εἶνε ὅμως αὐτῇ ἰσχύς ἔρωτος, ἀλλ' ἀλύσεων εἶνε ἰσχύς δεσμών. Σὰς ἡγάπων βεβαίως, ἀλλὰ σεῖς ἡ ἰδία ἐθράύσατε τὴν ἀγάπην ταύτην. Ἐξελέξατε τὴν ὁδὸν τῆς βίας καὶ τοῦ τρόμου ἐπροτιμήσατε νὰ με καταστήσητε ἀντὶ φίλου, δούλου; σεῖς αὐτῇ μοι ἐδώκατε νὰ ἐκλέξω τὸ κάτεργον ἢ τὴν δουλείαν, τί ἄλλο θέλετε; Ὡς βλέπετε, εἶμαι δούλός σας ὁ μᾶλλον πειθήνιος, ὁ μᾶλλον ὑπήκοος. Ἡ ἐλαχίστη θέλησίς σας πάντοτε θὰ ἐκτελεῖται παρ' ἐμοῦ ἀναντιρρήτως, καὶ ὡς πρὸς ἐμὲ δύνασθε νὰ εἴσθε ἡσυχος, μοὶ ἀπεκλείσατε ὅλας τὰς διεξόδους, μὲ ἐδεσμεύσατε κ' ἐγὼ δὲν ἐπιζητῶ ἐλευθερίαν! Ἴσως εἶνε τοῦτο ἀνταπόδοσις διὰ τὸν Μάξιμον Βελτίσσεφ. Τί νὰ γείνη! ὑποτάσσομαι. Ἐχετε τὸ δικαίωμα νὰ με διατάξητε νὰ

ἐκτελέσω τὴν βαρύτεραν ἐργασίαν, καὶ θὰ τὴν ἐκτελέσω· μὴ ἀπαιτεῖτε ὅμως παρὰ τοῦ δούλου ἔρωτα, Λιουδμήλα Σεργέεβνα!

Ἡ ἐντύπωση τοῦ λόγου τούτου, κατὰ τι προπαρασκευασθέντος, κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ Βελτίστσεφ, δὲν ἦτο διόλου ἀσχημος· ἡ Λιουδμήλα ἴστατο σιωπῶσα, προδήλως ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν λόγων του, καὶ παρετήρει αὐτὸν διὰ πλατέως ἠνεωγμένων καὶ σοβαρῶς ἐκπλήκτων ὀφθαλμῶν.

Ὁ Βελτίστσεφ σιωπηλῶς ἔκαμεν αὐτῇ βαθεῖαν ὑπόκλισιν καὶ ἐξήλθεν ἡρέμα τοῦ θαλάμου.

[Ἐπεταὶ οὐνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Πλήρες ἐτῶν, ἀλλὰ καὶ πλήρες εὐφροσύνης καὶ σοβαρᾶς ὄλης, ἐξεδόθη καὶ τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Εἰρηναίου Ἀσωπίου, ἐκπροσωποῦν ὄλον τὸ θαλερόν καὶ εὐθυμον τοῦ ἐκδότου του γήραος. Τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον σὺν τῷ ἐπισυνημμένῳ Ἡμερολόγιῳ τῶν Κυριῶν, εἶνε, ὁμολογουμένως, τὸ μείζονα κερτιμένον φιλολογικὴν ἀξίαν καὶ ἀξιον οὐ μόνον τῆς ὑποστηρίξεως ἀλλὰ καὶ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ κοινοῦ. Τὸν φόρον τοῦτον τοῦ σεβασμοῦ ἀποκρίνοντες σήμερον καὶ ἡμεῖς, ἀναδημοσιεύομεν τὸ κωτικώτερον ἀνέκδοτον, ἀναφερόμενον εἰς τὸν βίον τοῦ περιβοήτου Ἀλῆ Πασᾶ καὶ γεγραμμένον ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου καλάμου τοῦ κ. Α. Χρηστοβασιλῆ. Ἐστῶ ὡς μικρὸν δείγμα τῶν πλουσιῶν περιεχομένων τοῦ Ἀττικῶν Ἡμερολογίου 1890, τὸ ὁποῖον ἐκθύμως συνιστῶμεν εἰς τοὺς φιλομούσους ἡμῶν ἀναγνώστας. Πωλεῖται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῆς Κορίνθου, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10 καὶ ἀποστέλλεται εἰς πάντα αἰτήσοντα, ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου. Σ. τ. Δ.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

ΕΒΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Δικαστικὸν ἀνέκδοτον τοῦ Ἀλῆ-Πασᾶ.

Ἐνας Χριστιανὸς Γιαννιώτης πλούσιος καὶ ἀκλῆρος μὴ ἔχοντας τί νὰ κάμῃ ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὴν Ἱερουσαλὴμ μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκά του, γιὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸν Τάφο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶχε ἕναν Ὀβρηὸν πολὺ φίλο, φίλο σὰν ἀδελφὸ ὄξω ἀπὸ τὴν πίστι. Ὁ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε ὁ Χριστιανὸς ἔβαλε μὲ τὸ νοῦ του νὰ τὰς φῆσῃ ἵστὸν Ὀβρηό. Εἶχε δυὸ χιλιᾶδεν φλωριά βενέτικα καὶ πολλὰ δαχτυλίδια καὶ σκουλαρίκια μαλαμματένια, ἀπὸ ἐνέχυρα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠμπόρουν ἐκεῖνοι ποῦ τᾶχαν νὰ τὰ βγάλουν. Δηλαδὴ ἦταν καὶ ὁ Χριστιανὸς σὰν τὸν Ὀβρηὸν τοκιστῆς, γι' αὐτὸ εἶχαν καὶ πολλὴ φιλία ἀναμεταξύ τους. Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ κινήσῃ ὁ Χριστιανὸς, ἔμασε ὅλα τὰ φλωριά, ὄξω ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦθελε γιὰ τὸ ταξεῖδί του, καὶ ὅλα τὰ διαμαντικά του, τᾶβαλε σὲ μιὰ σακκούλα πλεχτὴ καὶ τὰ βούλωσε ἔς τὸ γλοῦπο μὲ τὴν βούλλα τοῦ δαχτυλιδιοῦ τοῦ ποῦ φοροῦσε πάντα ἔς τὸ δάχτυλό του. Ἡ σακκούλα αὐτὴ εἶπα πῶς ἦταν πλεχτὴ καὶ ὄχι μοναχὰ πλε-

χτὴ, ἀλλὰ καὶ μὲ ἕνα ράμμα μοναχὰ πλεχμένη, ὥστες ἦταν ἀδύνατο νὰ μπορέσῃ νὰ βγάλῃ ἀπὸ μέσα τίποτε ὁ Ὀβρηὸς καὶ νὰ κάμῃ κλεψιά, ἐκτὸς ἂν ἀρνιώνταν ὅτι δὲν ἔλαβε καθόλου ποτὲ καμμιά σακκούλα. Ἀλλὰ ὁ Χριστιανὸς εἶχε τόσῃν μπιστοσύνη ἔς τὸν Ὀβρηό, ὥστε τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς σακκούλας καὶ τὸ βούλλωμα ποῦ τῆς ἔχει κάνει μόνον γιὰ προφύλαξιν τοῦ Ὀβρηοῦ τῶκανε ἢ γιὰ προφύλαξιν δικῆς του. Ἀφοῦ λοιπὸν παρέδωκε τὴν σακκούλα ἔς τὸν Ὀβρηό, ὅπως εἶπαμεν, κλεισμένη, κίνησε γιὰ τὴν Ἱερουσαλὴμ μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκά του.

Δυὸ σωστὰ χρόνια ἔκατσε ἔς τὸν τόπο, ὅπου ἐγεννήθηκε, ἔζησε, ἐπαιδεύτηκε καὶ ἀπέθανε ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ποῦ ἦρθε ἔς τὸν Κόσμον νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία τοῦ Ἀδάμ. καὶ τῆς Εὐας, καὶ ἀφοῦ ἐβαπτίστηκε ἔς τὸν Ἰουρδάνην ποταμὸν μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκά του γύρισε πίσω ἔς τὰ Γιάννινα χατζῆς. Ἐτρεξάν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ καὶ οἱ φίλοι του νὰ τοῦ ποῦν τὸ καλῶς ὠρίσε, ἔτρεξε καὶ ὁ φίλος του ὁ Ὀβρηός. Ἐκανε μιὰ βδομάδα ποῦ δὲ μποροῦσε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι του, γιὰτὶ ἐδέχονταν ἀκατάπαυστο κόσμον. Ἀμα ξάδειασε, πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ περάσῃ ἀπὸ τ' ἀργαστήρι τοῦ Ὀβρηοῦ νὰ πάρῃ τὴν σακκούλα του. Ὁ Ὀβρηὸς ἀμέσως ἄμα τοῦ ἐζητήθηκε ἡ σακκούλα τοῦ τὴν ἔδωκε. Ὁ Χριστιανὸς ἔτριξε ματιὰ ἔς τὴν βούλλα καὶ ἀφοῦ τὴν εἶδε σὲ καλὴ κατάστασι καὶ ἴδια τὴν ἐπῆρε καὶ τὴν πάει σπίτι του, τὴν ἀνοίγει καὶ τί νὰ βρῆ μέσα; ὄλο ψεύτικα φλωριά καὶ μολυβένια δαχτυλίδια! Σκούζει, φωνάζει, πακιν' ἔς τὸν Ὀβρηό, τοῦ λέει τ' εἶν' αὐτό; Ὁ Ὀβρηὸς σὰν νὰ μὴ γνώριζε τίποτε τοῦ λέει:

— Δὲ ξέρω, ἀδερφοῦλη, τίποτε! Ὅπως μῶδακες τὴν σακκούλα ἔτσι σοῦ τὴν ἔδωκα. Οὔτε ἡ βούλλα ἦταν χαλασμένη, οὔτε ἡ σακκούλα τρύπια. Γιὰ νὰ βγάλω ἐγὼ τ' ἀληθινὰ φλωριά καὶ τ' ἀληθινὰ δαχτυλίδια ἀπὸ μέσα ἔπρεπε ἢ τὴν βούλλα νὰ χαλάσω ἢ τὴν σακκούλα νὰ κόψω. Ἐπειτα τῶκανα ποτὲς ἐγὼ αὐτὸ τὸ πρᾶμμα;

Δὲν ἤξερε ὁ καυμένος ὁ Χριστιανὸς τί νὰ πῆ! Ὁ Ὀβρηὸς φίλος καὶ τίμιος, ἡ σακκούλα γερὴ, ἡ βούλλα γερὴ καὶ ἴδια, τὰ φλωριά καὶ τὰ δαχτυλίδια ψεύτικα! Συλλογιέται, συλλογιέται, δὲν βρίσκει πορεῖά! Ἐπὶ τὸ τέλος ἀσφασιζεῖ νὰ πάῃ νὰ πῆ τὸ παράπονόν του ἔς τὸν Ἀλῆ-Πασᾶ.

Παρουσιάζεται ἔς τὸ φοβερὸν Βεζύρη, γονατίζει, φιλεῖ τὴν ποδιά του καὶ τοῦ λέγει δακρυσμένος τὸ καὶ τό. Ὁ Ἀλῆ-Πασῆς χωρὶς νὰ βγάλῃ μιλιὰ χτυπάει τὰς ἀπαλάμας του καὶ ἀμέσως παρουσιάζεται ἕνας τζουχαντάρης¹ καὶ κάμοντας τὸν τεμενᾶ² περιμένει διαταγή.

1. Σωματοφύλαξ.

2. Ὑπόκλισις τοῦ σώματος καὶ φορὰ τῆς χειρὸς διὰ κινήσεως ἀρχομένης ἀπὸ τοῦ στόματος, κατερχομένης ὅσον φθάσει ἡ χεὶρ καὶ ἀνερχομένης εἰτα μέχρι τῆς κεφαλῆς.

— Νὰ πᾶς καὶ νὰ μοῦ φέρῃς τὸν Μωσιῶν Κουφρίνα ἐδῶ ἔς τὴν στιγμὴ. Ἐτσι τὸν ἤλεγαν τὸν Ὀβρηό.

Ὁ τζουχαντάρης ἐγίνε ἀφαντος.

Σὲ μιᾷ ὥρᾳ μπῆκε ὁ Ὀβρηὸς μέσα καὶ πῆγε νὰ φιλήσῃ τὴν ποδιά καὶ τὸ ποδάρι τοῦ Ἀλῆ-Πασῆ, καὶ ἀφοῦ τὰ ἐφίλησε στάθηκε τρεμάμενος καὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἔς τὴν μέση τοῦ ὄντα¹. Λαβαίνει τὸ λόγο ὁ Πασῆς:

— Ὡρὲ Ὀβρηέ, τοῦτος ὁ Ρωμηὸς μῶκανε κλάψα² ὅτι ὅταν πάῃ³ ἔς τὸ Χατζηλίκι σ' ἀφῆσε μιὰ σακκούλα βουλωμένη γεμάτη φλωριά καὶ διαμαντένια δαχτυλίδια καὶ τώρα τῶδακες τὴν ἴδια τὴν σακκούλα, μὲ τὴν ἴδια τὴν βούλλα, ἀλλὰ μὲ ψεύτικα φλωριά καὶ μὲ ψεύτικα δαχτυλίδια. Δόσε ἀπάντησι καὶ πρόσεξε καλὰ μὴμ πῆς ψέμα σ' ἔφαγε τὸ μπάτσι⁴.

— Ἀλήθεια, Πασῆ μου καὶ Βεζύρη μου, μ' ἀφῆσε μιὰ σακκούλα βουλωμένη, ἀλλ' οὔτε τί εἶχε μέσα ὄντας μοῦ τὴν ἀφῆσε ἤξερα, οὔτε τί εἶχε μέσα ὄντας τὴν πῆρε πάλι ξέρω. Ἄν ἤμουν ἐγὼ κακὸς ἀνθρωπος, τὴν βαστοῦσα τὴν σακκούλα καὶ ἀρνιώνουν ὀλοτέλα ὅτι τὴν ἔλαβα ἀφοῦ οὔτε μαρτυριὰ εἶχε ὄντας μοῦ τὴν ἔδωκε, οὔτε ἀποδείξει. Θέλει νὰ μὲ πάρῃ ἔς τὸ λαιμὸ του αὐτὸς ὁ Χριστιανὸς γι' αὐτὸ μ' ἀφῆσε τέτοια σακκούλα, ἀλλὰ ὀρισμὸς ἔς τὸ χέρι σου, Βεζύρη μου!

Ὁ Ἀλῆ-Πασῆς βρέθηκε μεπερδεμμένος καὶ δὲ γνώριζε ἂν ὁ Χριστιανὸς ἤθελε νὰ πάρῃ ἔς τὸ λαιμὸ του τὸν Ὀβρηὸν ἢ ὁ Ὀβρηὸς ἐζήμωσε τὸ Χριστιανό. Κυττάει καλὰ τὴν σακκούλα καὶ δὲ γλέπει τίποτε. Ἦταν πλεχμένη μὲ ἕνα ράμμα ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὸμ πάτο. Ἐπὶ τὸ τέλος παίρει καὶ τὴν βούλλα τοῦ Χριστιανοῦ μὲ μελάνι ἔς τὸ χαρτί καὶ τοὺς λέει νὰ φύγουν καὶ αὐτὸς θὰ ξετάξῃ τὴν δουλειὰ.

Ἀμα ὁ Ὀβρηὸς μὲ τὸ Χριστιανὸ ἐφυγαν, ὁ Ἀλῆ-Πασῆς βγάζει τὸ χρυσὸ του μαχαίρι, ὅπου εἶχε κρεμασμένο ἔς τὴν μέση του καὶ σχίζει τὸ σιτζαντέ⁵ τοῦ ὄντα καὶ ὕστερα φωνάζει τὸ δούλο ποῦ εἶχε ἐπιστάτη ἔς τὸν ὄντα καὶ τοῦ λέει:

— Δυὸ ζημιές ἐγίναν ἀπόψε ἐδῶ ἔς τὸν ὄντα. Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά μοῦ λείπει ἡ βούλλα μου καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μοῦ σχίστηκε ὁ σιτζαντές. Νὰ βγῆς ὄξω καὶ νὰ βρῆς τοὺς καλλιτέρους μαστόρους ποῦ εἶναι ἔς τὰ Γιάννινα νὰ μοῦ φτιάσουν τὴν βούλλα καὶ τὸ σιτζαντέ. Ἄν δὲν τοὺς βρῆς, πάει τὸ κεφάλι σου!

Ἐτρεξε ὁ κακόμοιρος ὁ δούλος ἄνω κάτω τὰ Γιάννινα γιὰ νὰ βρῇ τοὺς καλλιτέρους μαστόρους. Ἦρε δὲ τέτοιους ἕνα γιὰ τὴν βούλλα καὶ ἕνα γιὰ τὸν σιτζαντέ καὶ τοὺς ἤφερε ἔς τὸ Βεζύρη.

Ὁ Ἀλῆ-Πασῆς λέει ἔς τοὺς δυὸ μαστόρους ἀφοῦ τοῦ φίλησαν τὴν ποδιά:

— Ποιὸς κάνει βούλλες;

1. Δωμάτιον.

2. Ἀγωγή, μήνυσις.

3. Ἀόριστος τοῦ πααίνω.

4. Ὀφεις.

5. Τάπη.

— 'Εγώ, Βεζύρη μου, εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτουνούς, ποῦ νὰ σοῦ πάρω τὸ κακό.

— Νὰ μοῦ κάνης μιὰ ὅμοια βούλλα μ' αὐτή, ποῦ ἔχω ἐδῶ 'ς τὸ χαρτί και νὰ μοῦ τῆ φέρης.

Καὶ γυρίζοντας τὰ μάτια εἶπε 'ς τὸν ἄλλον μάστορα :

— 'Εοῦ φκιάνεις τοὺς σιτζαντέδες ;

— 'Εγώ, Βεζύρη μου, ποῦ νὰ σοῦ πάρω τὸ κακό...

— Νὰ μοῦ φκιάσης αὐτὸν τὸ σιτζαντέ, χωρὶς νὰ φαίνεται καθόλου ὅτι ἐσχίστηκε.

Πῆρε ὁ ἕνας μάστορας τὸ σιτζαντέ και ὁ ἄλλος τῆ βούλλα και ἔφυγαν.

Τὴν ἄλλη τὴν μέρα ἦρθε πρῶτος ὁ μάστορας τῆς βούλλας, ἀλλὰ ἡ βούλλα χωρίζε! πολὺ. Ἦταν τὰ γράμματα ὅμοια, ἀλλὰ κάτι λουλούδια, ποῦ εἶχε γύρα-γύρα ἡ βούλλα, ἦταν διαφορετικά. Κράτησε τῆ βούλλα ὁ 'Αλῆ-Πασσᾶς και ἔστειλε τὸ μάστορα 'ς τὴ δουλειά του, χωρὶς νὰ τοῦ πῆ τίποτε ἢ καλὸ ἢ κακό.

Σὲ κάμπωση ὦρα νὰ σου και ὁ μάστορας με τὸ σιτζαντέ. Κυττάζει ὁ 'Αλῆ-Πασσᾶς και δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ πῶς ἦταν ὁ σχισμένος ὁ σιτζαντές του, και τοῦ λέγει :

— Πολὺ καλὰ τῶκανες, ἔχω τώρα νὰ μοῦ φκιάσης και μιὰ σακκούλα, ἀλλὰ θὰ μπορέσης νὰ τῆγ κάνης ποῦ νὰ μὴ φαίνεται πῶς εἶναι σχισμένη ; Εἶναι μ' ἕνα ράμμα πλεγμένη, κάτι εἶχε μέσα ἡ γυναϊκά μου, ἡ Βεζύρινα, βουλωμένο και τὴν ἔκοψα ἀπὸ κάτω και τῶβγαλα και τώρα θέλω νὰ βάλω ἄλλο πρᾶμμα μέσα και νὰ μὴ φαίνεται πῶς ἐσχίστηκε. Κατάλαβες ;

— Κατάλαβα, Βεζύρη μου, μπορῶ νὰ τῆ φκιάσω ὅπως λές.

— 'Εφκιάσεις και ἄλλη βολά ;

— Εἶναι καιρὸς τώρα ποῦ ἔφκιάσα ἐνὸς 'Οθρηοῦ.

— Πῶς τὸν λὲν αὐτὸν τὸν 'Οθρηό ;

— Μωσιῶν Κουφφίνα.

— Τί εἶχε μέσα ἡ σακκούλα ;

— Δὲν ξέρω τί εἶχε πρὶν, ὅταν ἐγὼ τὴν ἔπλεξα ἦταν γεμάτη ψεύτικα πρᾶμματα.

Χτυπάει ὁ Πασσᾶς τὲς ἀπαλάμες του και ἕνας ἀράπης βγαίνει 'ς τὴ θύρα :

— Πάρ' αὐτὸν και βάλ' τον 'ς ἕναν ὄντα και στεῖλε ἕνα τζουχαντάρη νὰ φέρῃ τὸ Χριστιανὸ και τὸν 'Οθρηό ποῦ ἦταν χτὲς ἐδῶ.

Σὲ μισὴ ὦρα ἀπάνω ὁ 'Οθρηὸς και ὁ Χριστιανὸς ἦταν μπροστὰ στὸμ Πασσᾶ :

— Πὲς τὴν ἀλήθεια, 'Οθρηέ, λείει 'ς αὐτὸν ὁ Πασσᾶς, τὰ πῆρες ἢ δὲν τὰ πῆρες τὰ φλωριά και τὰ δαχτυλίδια τοῦ Χριστιανοῦ ;

— Ψέμματα, Πασσᾶ μου, μὰ τὰ γένεια σου, δὲν τὰ πῆρα.

— 'Σ ἕνα νέμα τοῦ Πασσᾶ παρουσιάζουσε τὸ μάστορα τῆς σακκούλας.

— Αὐτὸς εἶν' ὁ 'Οθρηὸς, μάστορα ;

— Αὐτὸς, Βεζύρη μου !

— Τί λές τώρα, 'Οθρηέ ;

1. Διεκρίνετο.

— 'Εσφαλα, Βεζύρη μου !

— Σύρε τώρα νὰ δώσης τὰ φλωριά και τὰ δαχτυλίδια ὅλα τοῦ Χριστιανοῦ και ἔλα ἐδῶ νὰ σὲ κρεμάσω γιὰ νὰ μάθουν γινῶσι οἱ ἄλλοι.

Βγήκαν ὅξω ὁ 'Οθρηὸς με τὸ Χριστιανὸ, ἐπῆγαν 'ς τὸ ἀργαστήρι, ἔλαβε ὁ Χριστιανὸς ὅλα του τὰ πρᾶμματα σωστὰ ὡς τὴν τρίχα και ἐπῆγε σπιτί του εὐχαριστημένος, και ὁ 'Οθρηὸς ἀντὶ νὰ γυρῖση νὰ τὸν κρεμάσῃ ὁ Βεζύρης ἐπῆγε και ριχτήκε 'ς τὴ λίμνη και πνῆκε !

"Ὅταν ἔμαθε ὁ 'Αλῆ-Πασσᾶς τὴν τύχη τοῦ 'Οθρηοῦ ἐγέλασε και εἶπε :

— Τόσο τὸ καλλίτερο ! Μὰς ἔβγαλε ἀπὸ ἕναν κόπο !

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίαν Ρωξάνην Δ. Μήγαλα και κκ. Γεώργιον Τσόκον, Χαράλαμπον Τόλιαν, Στέλλιον Παππῶν Δημήτριον Νικολαῖδην, Γεώργιον Μουλαρᾶν, Παντελῆ Ταχαρίδην, 'Αλέξανδρον Τσουριδην, Γεώργιον Τσακαλώτον, 'Αντώνιον Γαῖταν, Λεωνίδα 'Αποστολίδην, Δημ. Σταυριανόν, τηλεγραφ., Σ. Κουκουλᾶν, Κωνστ. 'Απ. Πάστραν, τηλεγραφ., Γεώργιον Γιαννέντζον, 'Ιωάννην 'Αμοιραδάκην, Διον. Γ. Ζέζαν, Διον. Σ. Παναγιωτάραν, 'Ιω. Ν. Εὐνοστάθην, Κων. Α. Ποῦλον, Δημ. Χ. Γιαννακάκον, Δ. Παππαδόπουλον. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Κ. Δ. Ζαλοκώσταν. Παρὰ τοῦ κ. Σχορζιανίδου, ἐλήφθησαν φρ. 68. Εὐχαριστοῦμεν. 'Ελλείποντας ἀριθμοὺς ἀπεστείλαμεν. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λαμβάνετε φύλλα 9. 'Εγράψαμεν. — κκ. Βικόπουλον και 'Αντωνιάδην. Περιμένομεν ἔμβασμα διὰ κ. Μιχαλοπούλου ἀφεσῆτως. — κ. Σπ. Τσακασιάνον. 'Ελήφθησαν παρὰ τοῦ κ. Δ. Μαρτινέγγου φρ. 35. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Νικόλαον Παπούλην. 'Ελήφθη ἐπιταγὴ φρ. 39.60. Εὐχαριστοῦμεν. 'Εγράψαμεν. — κ. 'Αθ. Μεσημέρην. Λαμβάνετε ἐλλείποντας ἀριθμοὺς. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς θερμὰς ὑπὲρ τῶν «'Εκλεκτῶν» ἐκφράσεις σας. — κ. Γεώργιον Μανιάτην. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Γ. Κ. Γεωργαντιδην. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Ὁ κ. Μιχαὴλ Σ. δὲν παρουσιάσθη πρὸς πληρωμὴν τῆς συνδρομῆς τοῦ κ. Ν. Εὐσταθίου. — κ. Α. Δ. Μπουλαντζᾶν. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. 'Ενεγράφη ὁ κ. Π. Δ. Δούμουρας, πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ 1ης 88βρίου. Διὰ τὰ λοιπὰ θὰ φροντίσωμεν. — Πρακτορεῖον 'Εφημερίδων Τῆνον. Τὰ βιβλία ἀπεστείλαμεν διὰ ταχυδρομικοῦ δέματος. — κ. Γεώργιον 'Αναστασίου. Τηλεγράφημά σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν ἀπὸ καρδίας. Θὰ φροντίσωμεν. — κ. Δ. Παναγιωτόπουλον. 'Ελήφθη ἀντίτιμον. Θὰ πράξωμεν ὅτι δυνθῶμεν, ἵνα σᾶς εὐχαριστήσωμεν. — κ. Μ. Γεράρδον. Παρὰ τοῦ κ. Σκιαδᾶ ἐλάβομεν λίρ. Τουρκικὰς 2 και ἐπιστώσαμεν ὑμᾶς με φρ. 56. — κ. Μ. Γιαννίτην. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν «'Εκλεκτῶν» ἐκφράσεις σας. 'Απεστάλησαν ἀπὸ 1ης 88βρίου τὰ ἐκδοθέντα φύλλα τῷ κ. Ν. Κοντιπιθάρη. φροντίσατε περὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς, ἀφεσῆτως. — κ. Δ. Α. Σιμάκην. 'Εμετρήθησαν φρ. 10 τῆ «Διαπλάσει». — κ. 'Αντών. Θ. Παππαδόπουλον. 'Ελήφθη συναλλαγματικὴ ἐπὶ Παρισίον. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. 'Εγράψαμεν. — κ. 'Ανδρ. Α. Σώψωμον. 'Ελήφθησαν. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 584 ἀπέδειξιν σας, ἧτις εἶνε και ἀριθμὸς τοῦ λαχείου ἡμῶν, ζητήσατε, παρακαλοῦμεν, παρὰ τοῦ ἡμετέρου ἀνταποκριτοῦ κ. Κ. Α. Ρέγγου πταισματοθίτου. — κ. Σπ. Παγώνην. 'Ελήφθησαν φρ. ἑκατόν. Εὐχαριστοῦμεν. 'Εγράψαμεν.

ΕΚΕΙ !

'Εκεῖ, ὅπου ὅλα τὰ Διδακτικὰ Βιβλία και ὅλα τὰ 'Επιστημονικά, και τὰ Μυθιστορήματα και τὰ Δράματα και τὰ ποιήματα ὅλα, με ὅλα και τὰ 'Ημερολόγια και τοὺς ἀπείρους 'Ημεροδείκται και 'Ατλαντας, ἐκεῖ ὅπου ἡ ἐξαιρετὸς γραφικὴ ἔψη και ὅλα ἐν γένει τὰ χρειώδη τοῦ γραφείου και τὰ μύρια πρωτοχρονιάτικα δῶρα, με τὰς ἀπιστέτους τιμὰς των, ἐκεῖ ὅπου και αὐτὸ ἀκόμη τὸ μόνον ἐκ τῶν 'Αγγλικῶν ἐπανορθωτικῶν τῆς κόμης φάρμακον, τὸ περιζήτητον HEBE'S HAIR RESTORER πωλεῖται ἀντὶ φρ. 7 ! ἐκεῖ ὅπου ἀδιακόπως συρρέουσιν ὅλαι και ὄλοι και με ὅλα τους τ' ἀγγελοῦδάκια, ἐκεῖ εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον και Χαρτοπωλεῖον «Κορίνθης», ἐν τῇ ὁδῷ Πραοστείου ἀρ. 10, ἐκεῖ, ἐκεῖ πωλεῖται και ἡ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μαυρογιάννη ἐκδοθεῖσα

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ,

ἐκεῖ και τὰ ἐξαιρετῶς χρυσόδετα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακασιάνου, τὸ καλλίστον τοῦτο δῶρον διὰ τὴν Α' τοῦ ἔτους ἀντὶ φρ. 3.50, ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν, ἐκεῖ και τὸ περιζήτητον

ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

τοῦ 'Ασωπίου μας, ὁ ἀνθηρότατος αὐτὸς παπποῦς ὄλων τῶν 'Ελληνικῶν 'Ημερολογίων, με ὄλαις τῆς πολλὰς και μεγάλας χάραις και τῇ μικρῇ-μικρῇ τιμῇ του, ἧτις εἶνε διὰ μὲν τὸ 'Εσωτερικὸν φρ. 4.50, διὰ δὲ τὸ 'Εξωτερικὸν φρ. 5 ἀδεται, και φρ. 5.75 διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν και 6 διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν χρυσόδετον, ἐκεῖ και τὸ χαριέστατον

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

με ὄλη του τὴν λεπτήν-λεπτὴν καλαισθησίαν, πεμπόμενον πανταχοῦ ἀντὶ φρ. 1.20, ἐκεῖ, μάλιστα ἐκεῖ, με ὄλη τὴν πολυζήνημὴν ὡμορφίαν του και

τοῦ Ρωμηοῦ ὁ Καζαμίας με μικρὰς καινοτομίας

Κ' εἰς μὲν τὸ 'Εσωτερικὸν λεπτὰ πενήντα ἡ τιμὴ, εἰς δὲ τὸ 'Εξωτερικὸν ἐξήντα και προπληρωμῇ.

ἐκεῖ — ἀλλὰ και ποῦ ἄλλου ἀπὸ ἐκεῖ — εὐρίσκονται οἱ με τὴσὴν καλαισθησίαν χρυσοδεμένοι τόμοι τῶν

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

τῶν ὁποίων ἡ ἀπόκτησις εἶνε ἔργον μεγίστης ἀπολαύσεως· εἶνε ἀπόκτησις ὀλοκλήρου μυθιστορηματικῆς βιβλιοθήκης.

Λοιπὸν ὄλαι και ὄλοι μας ἐκεῖ, ἐκεῖ !

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «'Εκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν 'Εφημερίδων, και τοῖς κ.κ. 'Ανταποκριταῖς ἡμῶν.

ΠΕΡΙΦΕΡΜΟΣ ΚΟΛΩΝΙΑ

ΚΑΡ. ΚΑΛΥΒΩΚΑ

(Φαρμακοποιοῦ ἐν Πάτραις)

Σπουδαία εὐκαιρία δι' ἄπασαν τὴν Δυτικὴν 'Ελλάδα. Πωλεῖται εἰς φιαλίδια και κατ' ὄκταν. Παρὰ τῷ ἰδίῳ κατασκευάζεται ὁ θαυμασιὸς τοιχοθρεπτικὸς ὄϊνος μετὰ Κίνας και Κακάου, καθὸς και τοῦ Εὐκαλύπτου ὁ ψευδισμένος ἀντιπυρετικὸς και Καλὸμβον, ὁ μόνος φημιζόμενος κατὰ τῆς διαρροίας. 'Απόδειξις ἔστω αἱ εἰς χεῖράς του εὐρίσκόμεναι συγχαρητήριοι ἐπιστολαὶ διακεκριμένων Ιατρῶν.